

Série II, Číslo 10

SKUTKY DOKAZUJÍ VÍRU

**Kázáno v Shreveportu, Louisiana, USA
26. 11. 1965**

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

SKUTKY DOKAZUJÍ VÍRU

(Works is Faith Expressed)

kázáno 26. listopadu 1965 v Shreveportu, Louisiana, USA

Je dobré být zde opět dnes večer. Nevím, jak to bylo dáno na vědomí, že se budu modlit za nemocné. Všichni přišli, aby za ně bylo modleno. Věřím, že poslechnete-li vedení Ducha svatého, bude vše dobré. Tak je to nejlepší. Je to poselství, které nikdy neselže.

Seděl jsem dnes ve své místnosti a očekával, že přijdou moji tři přátelé, abychom šli společně k obědu. K snídani jsem si vzal jen něco málo, neboť jsem věděl, že budou platit oběd. Bylo však 12 hodin, byla 1 a 2 hodiny a nikdo se neobjevil. Policie právě zatýkala na dvoře nějakého zločince. Díval jsem se na tu epizodu, ale bratra Jacka jsem nenašel. Později jsem zjistil, že mu dali nesprávné číslo pokoje a nemohl mě tedy nalézt. Dám mu někdy příležitost, aby mohl za mě zaplatit. Byl jsem rád, že jsem uviděl dnes večer bratry Tracy a Browna. Vypadá to, jako bychom se měli znovu vrátit do Arizony.

Když jsem jel pouští, řekl jsem své ženě: „Zde to je, kde ti bratři diskutovali o původním stvoření; zda se stalo v šesti dnech nebo šesti milionech letech.“ V myslí se vracejí v ony dny a přáli by si být ještě jednou mladými a mít život ještě před sebou. Když zestárneme, jsou to již jen vzpomínky. My však víme, že jdeme do země, v níž nebude nikdy stáří... Ta velká Země, kde ani nezestárneme, ani nezemřeme.

Jeden z našich milovaných bratří, bratr Lyle, přešel tam v onu Zem. Musíme však všichni jít skrze školy utrpení, abychom se mohli vžít do postavení toho druhého a soucítit s ním.

Tam vidím sedět starého přítele, kazatele, který se již před lety modlil za nemocné. Je to bratr Gerholtzer. Špatně vyslovuji německá jména. Znímám ho již téměř deset let a on ani nezestárl. Žijeme ve světě, v němž všechno jednou skončí.

Pokusím se, abych vás dnes večer tak dlouho nezdržoval jako včera.

Chtěl jsem mluvit o vzetí, o biblických podmínkách, jichž je k tomu zapotřebí, a o tom, co se stane bezprostředně před vzetím, a jak se to stane. My všichni věříme ve vzetí, že ano? Věříme tomu. Byl jsem však veden, abych se dnes večer modlil za nemocné.

Jedl jsem večer s jedním mexickým bratrem, který je dnes zde, se svojí ženou. A někdo přišel a vydával svědectví o tom, co se stalo asi před rokem při modlitbě skrze dar rozeznání. Očekáváme dnes večer bohoslužbu s uzdravováním jako v dřívějších letech. Bratr Brown tenkrát

rozdával modlitební lístky. Je to čestný člověk. Nikdy nevydal modlitební lístek za peníze. Byl vždy věrný a přivedl lidi do modlitební řady. Modlil jsem se za ně. Byla to čistá víra lidí, kteří byli uzdraveni, již jak jen přišli do blízkosti. V přirovnání k nynějšíku bylo tehdy dvacetkrát více uzdravení.

Jednomu bratru, který je dnes zde, bylo asi před rokem řečeno v modlitební řadě skrze dar uzdravování, že má zánět průušnice. Lékař mu řekl, že nebude moci mít žádné děti. Měli chlapce a přáli si ještě děvčátko. Ve vidění mu však bylo Pánem řečeno: „Tu holčičku obdržíte.“ Dnes večer ji vzali s sebou. Smím o to prosit, abyste ji vyzdvihli? Hleďte, tam je. Jaké líbezné dítě! Rád bych, kdyby rodiče vydali jednou svědectví.

Nyní začneme s vyučováním o božském uzdravování. Kolik jich v ně věří? Bude to velký večer, máte-li takovou víru. Je k tomu zapotřebí lidí, kteří v to věří. Je to pro věřící.

Chtěl jsem se právě ponořit do Slova, když mě zavolał Billy a řekl: „Bratr Jack na tebe čeká.“ Tak jsem musel jít. Jelikož jsem neměl žádnou svorku na papír, vzal jsem sponku do vlasů své ženy, abych si poznamenal to místo. Když jsem byl mladší, nepotřeboval jsem to, avšak nyní je to stále těžší. Bratře Jacku, nepocituješ to také již? Řekl jsem mu, že jsem již velmi zapomnětlivý. Často si musím vzpomínat, co jsem chtěl říci. On odpověděl: „Je to všechno? Dále nemáš nic, na co by sis stěžoval?“ Řekl jsem: „Není to snad dost?“ Nato odpověděl: „Zavolám někoho a zeptám se: ‚Co by sis přál?‘“ Domníval jsem se, že bratr Jack jen žertuje, ale zjistil jsem, že je to skutečně pravda.

Nuže, i když jsme zapomnětliví, jen aby naše skutky byly správné, neboť ony všechny jsou zapsány v Knize a budou ve dni soudu vyneseny.

Jsmo jako velká rodina. Nevím, zda také dnes, jako včera večer, existuje spojení na všechny lokální sbory v zemi, aby slyšely toto kázání. Jsem vždy vděčný za postoj bratra Jacka. Říká pokaždé: „Kaž, co ty chceš“, a tak jsem chtěl také kázat podle učení.

Nejsem žádný snílek, měl jsem však před krátkým časem sen. Snil jsem, že jsem viděl mladého muže, v poutech svázaného, který se jich pokoušel zbavit. Někdo mi řekl: „To jsou strašní lidé. Neměj s nimi nic společného.“ Viděl jsem, jak tento mladý muž vyšel z těch pout, a pomyslně jsem si: „Nyní uvidím, co učiní.“ Potom jsem viděl, jak se jiní snažili vyjít.

Toto je jen sen. A když jsem šel dále, viděl jsem br. Roye Borderse – je to můj velmi dobrý přítel, který žije v Kalifornii. Vypadalo to, jako by něco nesouhlasilo. Měl své oči jen napolo otevřené a vypadalo to, jako by přicházelo něco jako rakovina na jeho oči. Někdo se snažil, aby mě od něho odvrátil. Zvolal jsem: „Bratře Bordersi, ve jménu Pána Ježíše

Krista, vyjdi z toho ven!“ Mohl sotva mluvit, a řekl: „Bratře Branhame, k tomu je ještě více zapotřebí. Nemohu to pochopit, bratře Branhame. Nemohu toho dosáhnout.“ Řekl jsem: „Ó, bratře Bordersi!“ Miluji ho.

Potom mě někdo táhl pryč a viděl jsem, byla to nějaká dáma, která stála jinde. Jako mladý hoch jsem nosil lidem domů nakoupené potraviny. Byla to paní Fenton z Jeffersonville, s níž se moje žena a já přátelíme. Řekla: „Bratře Branhame, osvoboď nás od toho, neboť toto je pekelný dům.“ Řekla: „Byl jsi nepochopen a ty jsi rovněž tyto lidi nepochopil.“ Řekla: „Jsou to milí lidé, ale...“ Podíval jsem se a uviděl něco jako velký sklep v nějaké jeskyni s železnými mřížemi vpředu, osm až deset coulů silnými. Uvnitř byli lidé, kteří ztratili rozum; pohybovali pažemi a nohama a tloukli se do hlavy. A ona křičela: „Osvoboď ty lidi, bratře Branhame. Pomoz nám, jsme v nouzi.“ Zním ji, náleží k jedné křesťanské církvi.

Ohlédl jsem se a řekl: „Přál bych si, abych to dovedl.“ Podíval jsem se na své malé tělo a potom na ty silné železné tyče a ty ubohé lidi uvnitř. Nemohl jsem k nim dovnitř, protože ty železné tyče byly těsně u sebe. Ještě jednou jsem se tam podíval; tloukli své hlavy, jako by byli pomatení.

Potom jsem uviděl, jak vešlo dovnitř světlo a vzhlédl jsem. Tu stal Pán Ježíš ve světle a duha byla kolem Něho. Podíval se na mne a řekl: „Osvoboď ty lidi!“ A pak odešel.

Pomyslel jsem si: „Jak je mohu osvobodit? Nemám dostatek síly, abych tyto železné tyče polámal.“ Potom jsem řekl: „Dome pekla, vydej je ven, ve jménu Ježíše Krista!“

Všecko se zhroutilo. Skály pukly, mříže padly, lidé vyběhli, křičeli osvobození, jak nejhlasitěji mohli. Všichni byli osvobozeni.

Potom jsem zvolal: „Bratře Royi Bordersi, kde jsi, kde jsi? Bůh osvobozuje Svůj lid. Kde jsi, bratře Bordersi?“

Přemýšlel jsem o tom. Br. Borders je v úzkosti. Znáte přece to prorocství, jež se týká západního pobřeží. Jeden z mužů sedí dnes večer zde, jenž byl při tom, když se to stalo. Je to kazatel, hrozilo mu oslepnutí oka. Nosil sluneční brýle, když ke mně přišel a představil se, během toho, co jsme byli v horách. Řekl: „Bratře Branhame, jsem bratr McHughes. Byl jsem spoluzodpovědný za jedno z tvých shromáždění v Kalifornii.“ Odpověděl jsem: „Těší mě, že tě poznávám, bratře McHughesi.“

Celkem tam bylo na tom honu přítomno dvacet mužů. Den před tím jsem mluvil s br. Woodsem, kterého znáte. Vzal jsem kámen, vrhl ho do vzduchu a ihned, jakmile spadl, jsem řekl: „TAK PRAVÍ PÁN ! Něco se chystá, že se stane.“ Zeptal se: „Co je to, bratře Branhame?“ Odpověděl jsem: „To nevím, ale během 24 hodin to uvidíš. Něco se stane – velké znamení.“

Příštího dne jsme se asi v 10 hodin zdvihli. Každý měl své ulovené zvíře a stáli jsme tam. Bratr MacKnelly a všichni ostatní bratří stahovali zvěř. Bratr Borders, br. Roy Roberson, jeden z mých drahých přátel stáli při tom, když jsem vzhlédl a br. McHughes se zeptal: „Bratře Branhame, zjevuje se ti někdy Anděl Páně, když jsi na lovu?“ Řekl jsem: „Ano, bratře McHughesi; přicházím sem však, abych si odpočinul.“ Řekl: „Dobrá, bratře Branhame, nechtěl bych tě vyrušovat.“ Odpověděl jsem: „Nevyrušuješ mě.“ V tom okamžiku jsem uviděl, jak nějaký lékař prohlíží jeho oko. Neznal jsem ho. Měl sluneční brýle, neboť v Arizoně je slunce velmi jasné. Viděl jsem lékaře a slyšel, jak řekl: „Vážený pane, ošetřoval jsem vaše oko již po několik let. Je to alergie, kterou máte a vy ztratíte zrak. Rozlézá se to dále do vašeho zraku a ničím to nelze zadržet.“ Tu jsem mu řekl: „Chtěl jsi se mě zeptat ohledně svého oka. Nosíš sluneční brýle kvůli svému nemocnému oku.“ Odvětil: „To souhlasí.“ Nato jsem mu řekl, že lékař před několika dny zjistil, že kvůli alergii, která hlodá zrak, oslepne. Ošetřoval ho již po dva roky a nemohl to již zastavit. Odpověděl: „Bratře Branhame, to je pravda.“

Pokračoval jsem: „Vidím starší dámu s tmavou pleť. Původně přišla z Arkansasu. Je to tvoje matka. Ukázala ti své nohy s tumory a řekla: „Synu můj, když se setkáš s br. Branhamem, popros ho, aby se za mne pomodlil.“ Zvolal: „Ó, milost!“ Uviděl jsem ho ve vidění bez brýlí a řekl jsem: „TAK PRAVÍ PÁN! Bůh tvé oko uzdravil a uzdraví rovněž i tvou matku.“

V přítomnosti těchto mužů položil jsem svoji ruku na rameno br. Roy Robersona a řekl: „Bratře Royi, skryj se rychle, neboť se chystá, že se něco stane.“ Zeptal se: „Co myslíš, bratře Branhame?“ Odpověděl jsem: „Nemluv, schovej se rychle!“ Uchopil jsem lopatu, která tam ležela a šel pryč od nich, neboť jsem věděl, že se to stane, kde já budu.

Bližze hluboké rokle sestoupilo to jako oheň z nebe, jako nějaká vichřice a zůstala jen málo nade mnou stát. Vytrhala kamení z hor a strhla vrcholky stromů v okruhu asi sto metrů. Všichni běželi a snažili se dostat někam do úkrytu. Zdvihlo se to jako mocný hrom a vrátilo se to do nebe a znovu sestoupilo dolů. To se opakovalo třikrát. Když to přešlo, přišli ke mně a řekli: „Co to znamená?“ Odpověděl jsem: „Bylo to znamení soudu. V příštích dnech otřese velké zemětřesení západním pobřežím a nepřestane to, dokud Kalifornie – Los Angeles – nebudou potopeny. Půjde to dolů a sklouzne do oceánu.“ A o dva dny později zatřásko zemětřesení Aljaškou.

Když jsem mluvil ve svém posledním shromáždění v Kalifornii, nevěděl jsem ještě, co se stalo, až bylo po shromáždění. Řekl jsem: „Kalifornie, jako Kafarnaum, ty město pojmenované po andělu (Los Angeles), ty jsi se

samo vyvýšilo až k nebi, budeš ale sraženo až do pekla. Neboť kdyby se ty mocné skutky byly staly v Sodomě jako v tobě, stála by dosud.“

V posledních dnech praská a vře všechno. Ve vědeckém časopise podává se zpráva o tom, že je podemleto a musí se potopit. Oni to vědí.

Dejte pozor! Voda dospěje až k Saltonskému jezeru. Los Angeles je vydáno soudu. Říkám vám to dříve, než se tak stane, abyste byli připraveni, až se to stane. To jsem neřekl sám od sebe. Nikdy mi neřekl něco, co by se nestalo. To můžete dokázat. To souhlasí. Kdy se tak stane, nevím.

Když jsem vyšel ze shromaždění, řekli mi, co jsem oznámil. Poslouchal jsem, a šel, abych prozkoumal Písmo. Víte, že Ježíš téměř stejnými slovy mluvil o Kafarnaum, které nyní leží na dně Mrtvého moře? To se nestalo ihned, nýbrž teprve později. Nyní leží v moři. Tentýž Bůh, který Sodomu kvůli hříchu zničil, je tentýž, který Kafarnaum potopil do moře. Tentýž Bůh potopí Los Angeles kvůli jeho hříchům, pro jeho zkaženost, do oceánu.

Modleme se:

Pane, je to dobré, dosvědčovat to opravdovým posluchačům. Pane, věříme Ti, pomoz naší nedověře. Pane, poznáváme, že se blížíme konci světa. Kdy to bude, nevíme, avšak jednoho dne se stane tajné Vzetí Nevěsty. Pane, budeme vytrženi, vzati vzhůru s Tebou. Na tento den očekáváme. Připrav naše srdce, Pane.

Mnoho jich tu leží na nosítkách, muži a ženy, spoutáni nepřitelem. Sedí tu lidé, kteří zemrou na srdeční infarkt, nedotkneš-li se jich. Mnozí z nich jsou možná rozežráni rakovinou. A Otče, Ty znáš srdce jednoho každého. Ty víš, je-li to pravda či nikoli. Říkáme Ti všechno, neboť víme, co jsi učinil. Tvá velká moc tak mnohé osvobodila. To můžeme dosvědčit, i když by nám chtěli říkat, že tyto věci se již nedějí. Ony se dějí, Pane, jsme toho svědky. Pane, modlím se, abys vybudoval v srdcích těchto lidí víru, aby jeden každý byl osvobozen a všichni nemocní a trpící byli uzdraveni. Pane, učiň to tak prostě a dej, aby se to stalo, zatím co budeme vyučovat Tvému Slovu. Nechť Duch Svátý mé chyby odejme, Pane, a opraví je v srdcích lidí. Učiň z tohoto večera skutečnost, aby On mohl vstoupit v srdce jednoho každého zde. Tomuto účelu budiž zasvěcen tento večer, Pane. Nechť jsou především připraveni ti, kteří nejsou ještě zachráněni, zatím co dveře milosti jsou otevřeny. Prosíme o to ve jménu Ježíšově. Amen.

Někdo mi dal vědět, že byla pro mne vybrána oběť. To nebylo zapotřebí. Nečiňte to. Jednou vybrali pro mne v Calgary, Canada, oběť ve výši několika tisíc dolarů. Tehdy jsme měli, má žena to ví, ona zde přece sedí, jen dvě místnosti dohromady s našimi dětmi a museli jsme zavěšovat

deky před dveře, aby nedostali zápal plic. Bratr Jack mi řekl: „Bratře Branhamo, to není správné s nimi takto jednat.“ Řekl jsem: „Vezmi ty peníze zpět.“ Odpověděl: „Jak bych to mohl učinit?“ Tak jsem koupil ten dům ke cti a oslavení Božímu. Vzali jsme to jako dar lásky od lidí oné církve. Potom jsem si pomyslel, že to není správné, abychom si ho ponechali, neboť nic jsem na tento svět nepřinesl a zajisté, že nic nevynesu s sebou. Nechal jsem to tedy napsat na jméno církve. Až ukončím svoji službu, může tam jistě bydlet jiný služebník Boží, potrvá-li ještě čas. Tedy děkuji vám mnohokrát, přátelé. Bůh vám za to žehnej.

Budeme číst z Jakuba 2:21 a ještě trochu vyučovat, než se budeme modlit za nemocné. Vzpomínám ještě těch, kteří jsou jako misionáři v Thajsku. Je tolik věcí, na něž člověk přes den myslí a večer by se chtěl o nich zmínit. Avšak jakmile přijdu sem, nevzpomenou si na ně. Chceme se však nyní věnovat našemu biblickému textu.

„Abraham, otec náš, zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav svého syna Izáka na oltář?“ Vidiš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla?

A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu a počteno jest jemu za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest.“

Mějte své Bible připraveny, neboť bych chtěl číst ještě další místa z Písma a odvolat se na ně. Mé téma je: „**SKUTKY DOKAZUJÍ VÍRU**“. Skutky dokazují, že nás víra zasáhla. Zvolil jsem toto téma, protože věřím, že nám bude nápomocno, abychom obdrželi lepší pochopení. Poslouvejte během této lekce skutečně pozorně. Jakub se podle učení odvolává na to, co je řečeno o Abrahamovi v 1. Moj. 22:1-12:

„Když pak ty věci pomínuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem.

I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.

Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého, a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl mu Bůh.

Třetí pak dne pozdvihl Abraham očí svých, a uzřel to místo zdaleka. A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a modlíce se, navrátíme se k vám.

Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu.

Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádka k zápalné oběti?

Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu.

A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srounal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví.

I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.

Tedy zavolal na něho Anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já.

I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číň; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.“

Jakub vyzdvihuje ospravedlnění skrze skutky. Pavel vyzdvihuje jeho ospravedlnění skrze víru. U Římanům 4:1-4 čteme:

„Což tedy říkáme, že došel Abraham, otec náš, podle těla? Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubití, ale ne u Boha.

Nebo co praví písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.

Kdožť skutky činí, tomuť odplata nabývá počtena podlé milosti, ale podlé dluhu.“

K tomu přečteme ještě z 1. Mojžíšové 15:5-6.

„I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sečísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé.

I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.“

Oba muži mluvili o víře. Pavel ukazuje ospravedlnění Abrahamovo skrze to, co Bůh v něm viděl. Jakub popisuje ospravedlnění Abrahamovo skrze to, co lidé v něm viděli. Jakub vyzdvihuje ospravedlnění Abrahama skrze jeho skutky. Pavel dosvědčuje ospravedlnění vírou.

Abraham věřil Bohu. Bůh viděl v Abrahamovi víru. Když proměnil víru ve skutek, viděli to lidé. Stejně je tomu nyní s vámi. Naše skutky vyjadřují naši víru. Bojíme-li se však jednatí podle své víry, nevěříme. Hleďte, vy tomu musíte věřit. Skutky Abrahamovy vyjádřily jeho víru, kterou měl v zaslíbení Boží. Hleďte, Abraham byl téměř sto let starý a Sára o deset let mladší. Oba byli staří a překročili čas, aby mohli mít děti. Přesto, že tak dlouho byli svoji, neměli děti. Bůh mu však řekl, když mu bylo 75 a Sáře 65 let: *„Budete míti syna.“* On uvěřil Božímu zaslíbení. Věřil a učinil všechny přípravy pro dítě. Hleďte, Bůh viděl tu víru. Lidé však viděli jeho skutky, dosvědčující jeho víru.

Totěž se děje dnes večer. Tak je to také s námi. Bylo mu to zjeveno. Protože mu to bylo zjeveno, uvěřil tomu a jednal tak, jako by se to bylo již stalo.

Do toho se chceme poněkud ponořit. Mnohdy tomu správně nerozumíme. Lidé se pokoušejí jednat na základě hnutí své mysli. To nejde.

Bratr Gerholtzer zde a já jsme na tomto úseku mnoho viděli, všechno to, co mluví pro i proti: modlení za nemocné na celém světě a zklamání lidí, pozorujících ta «haleluja» ze všech stran. Z toho všeho jsme se učili. Když jsme byli mladí a začali jsme kázat, bylo to, jako bychom se učili plavat, bratře Gerholtzere. Starší bratří vědí ještě, jak jsem tehdy měl tolik vidění a měl potíže, abych přišel k sobě. Bratří mě vzali a doprovodili mě.

Vzpomínám si na jeden večer, na který nikdy nezapomenu. Bylo to v San José. Přišel jeden bratr, aby mě vzbudil. Nespal jsem již několik dní. Nevěděl jsem, že jsem mluvil k tomuto muži. Vyprávěl mi však, že jsem začal plakat a řekl jsem: „Jdu domů.“ Odpověděl: „Nemůžeš jít domů. Musíš přijít na shromáždění.“ Odvětil jsem: „V málo minutách jsem hotov jít domů.“ Hleďte, to všechno mě tak uchvacovalo. Žil jsem již jako mladý muž v jiném světě. Učíme-li se plavat, šplícháme se ve vodě a dosáhneme-li druhého břehu rybníku, můžeme říci: „Dokázal jsem to.“ Když jste se naučili plavat, je to něco příjemného a není to již námaha. Hleďte, člověk se to musí naučit, jak se to dělá, o to lehčí to pak bude. Dítě, které ještě neumí chodit, by na této cestě několikrát upadlo a namáhalo by se. Avšak někdo, kdo ví, jak se chodí, nějaký atlet, by tu cestu bez námahy prošel. On však musel jednou začít, dříve než se mohl stát atletem. Tak je to s kázáním o božském uzdravování a jiných věcech. Během toho, co jdete svou cestou, začínáte se učit. Musíte se učit, jak Boha přijmete a co to ve skutečnosti znamená. Mnohdy si dovolujeme říci: „Tento neb onen neměl dosti víry, to neb ono neučinil.“ Je pro to však důvod. Často je to nevýznamný hřích. Můžeme na někoho lít mnoho oleje a tak hlasitě křičet, že ochraptíme, to však neodežene ďábla pryč. Ne, nikdy. Nejdříve to musíte vyznat. To se děje skrze dar rozeznání. Často je řečeno: „Jdi a uveď to a to do pořádku.“ Lidé jsou však tak leniví, aby to učinili. Ostatní jsou netrpěliví a říkají: „Ach, za mne není modleno.“

Chtěli bychom však nyní nalézt cestu – pravý základ božského uzdravování a co činí. Jak se to má s nějakým darem? Jak jsem včera večer řekl, dar je něco podivuhodného. Nemůžete však na něm učinit závislým váš věčný konečný cíl. Nemůžete to menší učinit hlavní věcí. Tak je to s dary. Satan může každý dar Boží napodobit. On může učinit všechno právě tak stejně. Proto musíme dát pozor. Jak jsem se již jednou vyjádřil o jásání a mluvení v jazycích, že i démoni to vše mohou napodobit. Není to potom to pravé, nýbrž to napodobené, ačkoli se to

tomu pravému podobá. Lidé, kteří nepoznají rozdíl, myslí, že je to pravé, i když je to nepravé.

Totéž činí s božským uzdravováním. Mnozí myslí, že je to nějaký hokus-pokus, avšak to to není. Jde zde o pravou nesmíšenou víru v to, o čem Bůh řekl, že je to Pravda.

V tom jsme zakotveni. Nic nás nemůže oddálit. Zůstane to tam. Nuže, víra je zjevení od Boha. Ano, víra je zjevení. Tím se budeme nyní trochu zabývat. Je to zjevení. Zjevil vám to ve Své milosti. Ne vy jste to učinili. Vy sami jste se do ní nevypracovali. Neměli jste nikdy víru. Byla vám dána milostí Boží. A Bůh vám to zjevuje, neboť víra je zjevení. A celá Církev Boží je vybudována na zjevení!

Jeden baptistický kazatel mi řekl před krátkým časem: „Nemohu přijmout zjevení.“ Řekl jsem: „Nemůžeš tedy přijmout Bibli. Nemůžeš přijmout Krista, neboť On je zjevení Boží. On je Bůh zjevený v těle.“ Hleďte, celá Církev je zbudována na božském zjevení. Ježíš se tehdy zeptal: „*Co říkají lidé, kdo že je Syn člověka?*“ Mluvil ke Svým učedníkům. Jedni říkají: „*Eliáš, Mojžíš, Jeremiáš, nebo jeden z těch proroků.*“ Zeptal se: „*Co ale říkáte vy?*“ Petr odpověděl: „*Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.*“

Římsko-katolická církev říká, že Ježíš postavil Svoji Církev na Petrovi jako skále. Protestanté říkají: „On ji postavil sám na Sobě.“ Nuže, oni mohou mít pravdu. Pro mne však je oboje nesprávné. Jde o zjevení Ducha o tom, kdo On je. „*Tělo a krev ti to nezjevilo, Petře, nýbrž Otec Můj, který je v nebesích.*“ On ti to zjevil. „*A na této skále (na tomto božském zjevení, kým Já jsem, totiž Slovo...) – na této skále postavím Církev Svou a brány pekla ji nepřemohou.*“ Ukazuje to, že brány pekla budou proti němu (proti zjevení).

Skrze víru, zjevení, přinesl Abel Bohu oběť cennější než Kain. Bůh potvrdil, že byl spravedlivý. Jak se to stalo? – Vírou, skrze zjevení! Skrze zjevení přinesl Abel Bohu cennější oběť. Bylo mu zjeveno, že to nebyly plody pole, nýbrž krev.

Tak tomu mohou jedni věřit, ti druzí nevěří. Mnozí předstírají, jako by věřili. Říkáme, když v takovém shromáždění přijdou lidé do modlitební řady, – všechno dobrí lidé – mnozí z nich konají své nejlepší, aby věřili, pokoušejí se sami do toho vypracovat, jiní to vůbec nemohou, avšak jiným je to z milosti dáno. To je ten rozdíl. Tím se to stane. To je to pravé zjevení, neboť víra je zjevení od Boha. Musí to být nejprve zjeveno.

Ježíš to jasně vyjádřil, když řekl: „*Nikdo nemůže přijít ke mně, jediné, že by ho Otec přitáhl.*“ Musí to být dříve zjeveno. Tehdy nevěděli, kdo On byl. Mysleli, že je to obyčejný člověk. Jiní mysleli, jak to dnes lidé říkají,

že je to nějaký prorok. On však byl TEN Prorok. On byl obyčejný člověk, avšak byl více než to.

Jak jsem již včera večer řekl. Budete-li tu knihu číst, může se stát, že budete nejdříve poněkud zmateni. Mluvil jsem o těch dvou Knihách života. Je to ta stejná Kniha. Jedna se však týká vašeho přirozeného narození, druhá vašeho duchovního zrození. Jedna přechází do druhé jako stéblo do klasu. Mluvíte ke mně jako k živé osobě, avšak jedna část ze mne musí zahynout. Z té jedné Knihy může být jméno vzato, avšak jméno těch předurčených pro věčnost, těch vyvolených, nemůže být nikdy vyňato, neboť tam již vždycky bylo. Nikdy nemůže být vyňato. Naleznete to v té knize, tedy vás chceme uchránit před zmatkem. Tak to je. Bratr Vayle, který dělá tu gramatickou část, mi to dnes připomněl. Řekl jsem: „Je to tak správné.“

Mnozí se domnívají, že to jsou dvě různé Knihy. Jednou stranou je to tak, avšak druhou stranou opět ne. Sestávám ze tří: z těla, duše a ducha, jsem však jen jedna bytost. Existuje jen jedna Kniha života. Jako zrno pšeničné prochází různými stádii. Stéblo není ještě klas a klas není ještě pšeničné zrno. To celé ale je pšenice. Pšeničné zrno přichází na konec. To druhé byl jen nosič a musí zajít. Čte-li se jedno místo, vypadá to jako by vaše jméno mohlo být vzato z Knihy Beránkovy a na jiném místě ne. Avšak hleďte, co to je. To všechno bylo mocným zjevením oznámeno otevřením Pečetí. Proč je to pro mnohé tak těžké? Proč to nemohou lidé uvěřit?

Ježíš řekl: „*Nikdo nemůže ke Mně přijít, jedině že ho dříve Otec přitáhne. A všichni, které Mi dal Otec, ke Mně přijdou.*“ Nikdo nemůže rozumět, kdo ON je a jak to souvisí, jedině, že by mu to bylo zjevením Božím odhaleno. Vaše víra je v tom zakotvena a vy podle toho jednáte. Jasně vidíme, že Bůh byl zjeven v Ježíši. Avšak jen ti, kteří byli předurčeni, aby to viděli, to uvidí. Prosím, přečtěte si u Jana 6:44–46. Kvůli úspore času jsem to nečetl.

Pamatujte: „*Nikdo nemůže přijít ke Mně, jedině, že ho Otec dříve přitáhne. A všichni, které mi Otec dal, přijdou ke Mně.*“ Oni to poznají. Nikdo jiný to nebude moci; nezáleží na tom, jak dobří můžete být. Musí vám to být zjeveno. Potom uvidíte, kdo Ježíš Kristus je.

Zde je Jeho předurčený plán v jasném pohledu. Tak jako je půda připravena pro setbu, tak musí Boží Slovo jako semeno padnout do dobře připravené půdy. Vy prostě nerozséváte setbu proto, aby zrno sežrali ptáci. Nesejete do trní a bodláků, které by je udusili. Ježíš nám to objasnil v podobenství. Ornice musí být dříve připravena. Bůh připravuje ze Své svobodné milosti nejdříve srdce. On vás již před založením světa

připravil, abyste Ho v tomto věku přijali. Svým předvídáním vás již předem poznal a určil k věčnému životu. Poznal vás, proto vás připravil.

To je důvod, proč jste se ze všeho vypořádali a dospěli do toho, v čem nyní jste. Bůh vás vede tam, kde vás chce mít. Jestliže půda není předem připravena, nemůže setba růst. Důvod, proč kážeme víru, je ten, aby byla rozsévána setba víry. Vidíme to skrze rozeznání Pána a poznáváme, co se děje a všechny dary, o nichž Bible podává zprávu, vidíme v činnosti. Když to však působí lidé, mohou volat: „Ó, haleluja, věřím tomu!“ Potom však přijdou a jsou zklamáni. Hleďte, půda musí být předurčena. Potom víte o tom, když tím byla zasažena.

Jak jsem vám včera večer vyprávěl o tom orlíčeti. Ono poznalo, když uslyšelo volání orlí matky. Je to velký rozdíl mezi kdákáním slepice a voláním orla. Orlí mládě se nestalo orlem teprve voláním, nýbrž od počátku bylo orlem. Křesťan jím byl vždycky. Jste od Boha odloučení, protože jste padli v hřích prvních rodičů, Adama a Evy. Jste hříšníci od přirozené povahy. Nechtěli jste tak být, avšak nyní jste uslyšeli evangelium. A víra přichází ze slyšení. Něco se ve vás odehrálo. Někdo, kdo sedí vedle vás, může říci: „Ach, tomu nevěřím. Je to nesmysl.“ Tak to dělali ve dni Letnic. Smáli se a říkali: „*Tito muži jsou zpiti mladým vínem.*“ Pro ty, kteří to prožili, to však bylo něco mocného. Co se stalo? Bůh Sám se jednomu každému zjevil. Ostatní se smáli, tito se však radovali a plesali. Bylo to zjevení pro jednotlivce, což je víra; víra, která byla zjevena. Kdyby to nebyla víra, nebylo by se nic stalo. Byla to víra.

Půda musí být pro semeno nejprve připravena. „*A protož, které on předurčil, ty i povolal, ty i ospravedlnil; a které ospravedlnil, těm také propůjčil slávu.*“ (Římanům 8:30 a Efeským 1:3–5) Není nic zmateného. Domníváme se to sice, pohleďte však do Písma. Všechno se děje právě tak, jak to Boží Slovo řeklo. My dnes vidíme odmítání poselství. Není to právě to, co Písmo předpovědělo? Jistě. Všechny tyto věci byly Bohem určeny. Ó, způsobuje to, že jdete radostně.

Těžkost spočívá v tom, že rozdíl mezi prvními křesťany a těmi dnešními je tak velký. Pravé, opravdové zjevení Ježíše Krista, že je Immanuel, přebývalo v srdcích těch mužů a byli to stálí a pevní lidé.

Dnes jsou tak denominacemi hlazeni s poznámkou: „Ó, říkám vám, oni nemají zjevení. Pojdte jen sem!“ Vy se spoléháte na jejich zjevení, avšak jestliže jejich zjevení není podle Slova Božího, je špatné. To se týká mne a kohokoli jiného. Tu musí být rozhodnuto. Slovo Boží říká, co je správné a co je špatné. Každé semeno musí mít půdu. On věděl, co se stane, proto mohl všechny povolát, které předem poznal. Ježíš řekl o semeni: „Některé padlo mezi trny a pod kamení, atd.“ Tam nemohlo růst. Něco však padlo na dobrou zem, která k tomu byla již připravena.

Všichni tito lidé jsou jako kuřata. Snaží se to neb ono, avšak po delší době přijde náhlé volání z nebe. Orlí mládě pozná ihned to volání: „To je Slovo Boží!“ Hleďte, ono je pozná, protože je něco v jeho srdci, co mu říká a zjevuje, oč jde.

Prorok Izaiáš řekl: „Panna počne.“ Jaký to podivný výrok. Jak by mohl nějaký rozumný člověk něco takového říci. Ještě nikdy nějaká panna nebyla těhotná. Avšak tu se praví: „Panna počne.“ Nestaral se o to, co řekl. Prostě to vyslovil. Jak se to stane? O to se nepotřeboval starat. Stačilo, aby jen řekl, co Bůh zamýšlí konat. Bůh mu to zjevil – ve vidění ukázal. Bylo to zjeveno a souhlasilo to.

Tentýž Bůh mi řekl, že tito manželé, kteří již nemohli mít žádné dítě, budou mít děvčátko. Mnohým byly řečeny jiné věci, které se podivně poslušají, – kdy lékař řekl, že se to nemůže stát. Když však Bůh řekne: „Stane se to“, záleží na tom, na jakou půdu Slovo padne. Hleďte, prorok vystoupil a Slovo Pána se stalo.

Když Bůh v 1. Moj. řekl: „Budiž světlo“, bylo světlo. Cokoli On vysloví, stane se. „Bůh stvořil člověka podle obrazu svého; podle obrazu Božího stvořil ho; jako muže a ženu stvořil je.“ (1. Moj. 1, 27). Nejdříve nebylo nic na zemi, v 1. Moj. 2, potom, když všechno ostatní bylo stvořeno, neexistoval ještě žádný člověk, který by obdělával pole. Co to bylo? Je to Jeho Slovo. Vyslovil je. Když řekl: „Budiž světlo!“, muselo se stát, co On řekl, i kdyby světlo nechalo na sebe čekat 800 let. A když řekl, že země bude plodit palmy a duby, toto neb ono že se stane, zformovalo se semeno již pod vodou. To souhlasí. Potom v určenou dobu se objevily. Nemohlo to selhat. Je to Boží Slovo. Jakmile bylo vysloveno, nemohlo zůstat nesplněné.

Tehdy mluvil Bůh k člověku tváří v tvář. Avšak v době Mojžíše mluvil On z ohně. Lid o to prosil, aby Mojžíš k nim mluvil, neboť jinak by zahynuli. Nato řekl Pán: „Nebudu k nim více mluvit, vzbudím jim proroka.“ Tímto způsobem Bůh vždycky jednal. Prorok je pod inspirací. Nečinil rozumové úvahy: „Okamžik, jestliže tohle řeknu, budou mě považovat lidé za pomateného.“ Hleďte, to by byla rozumová úvaha, poslouchající satana, jak to učinila Eva. Jakmile vám lékař řekne, že nemůžete dále žít, že nemůžete to neb ono konat, že nebudete zdraví a dokud to posloucháte, nebude moci nikdy pravé semeno padnout na úrodnou půdu a pomoci vám. To nejde. Když však je to všechno odstraněno a semeno padne na připravenou půdu, nemůže ho nikdo vytrhnout.

Nehledě k tomu, jak dlouho to bude trvat, přesto se to stane. Řekl: „Panna počne.“ Víte, že to trvalo 800 let, než se to stalo? Bůh tuto pannu předem vyhlédl – On věděl, kdo ona bude, její jméno – kam to semeno má

padnout. Věříte tomu? Jistě to věděl. Z přirozeného mateřského klína vyjde tento velký zázrak. Bůh to věděl. Zjevil to svému proroku, který to Slovo věrně vyslovil. Aniž by se rozmyslel, jak se to mělo stát, vyslovil to jen. Nikdy se nepokusil, aby to pochopil. Pokoušíte-li se to pochopit rozumovou úvahou, – jak by to bylo, kdyby žena nebo muž, kteří zde sedí, uvažovali, jak se to má stát a řekli: „Jsem již tolik let mrzákem. Lékař řekl, že pro mě již neexistuje žádná naděje.“ To může být pravda, pokud to on ví a může posoudit. Avšak mohou-li být tyto myšlenky plevele něčím vytrhány, jestliže Bůh bude moci Svou milostí – ne kazatel nebo někdo jiný – nýbrž Bůh bude-li moci do vašich srdcí vložit zjevení, pak budete zdraví. Nic vás již nemuže zdržet, budete uzdraveni. Avšak, než se to stane, zůstanete sedět v tom, co vám řekl lékař. Musí vám to být zjeveno. Je to milost Boží, jež to zjevuje.

Bůh věděl, kdo ta panna je, skrze níž se to stane. Pro Izaiáše o tom nebylo žádné pochyby. Izaiáš neřekl: „Okamžik, Pane, co jsi mi to řekl? Panna počne? Ó Otče, ale něco takového se přece ještě nikdy nestalo!“ Ne, on vůbec neváhal. On řekl: „Panna počne.“ Hleďte, Marie řekla: „Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?“ (Luk. 1, 34). Něco takového se ještě nikdy nestalo. Ne, nikdy. „Jak mohu mít toto dítě. Nevím o žádném muži. To nemůže být. Ach, anděli, ty se mýlíš. To může být přece jen optický klam. Ty víš přece, že moje církev učí, že ‚tyto dny jsou již za námi‘.“ Na takovou půdu by Slovo nikdy nepadlo. Marie nekladla otázky. Řekla: „Aj, já děvka Páně, staniž mi se podle Slova Tvého.“ Uvěřila tomu. Tak se stalo.

Když Bůh vložil myšlenku, Své Slovo – zjevením do srdce Izaiášovi, padlo na pravou půdu, neboť to byl prorok. Prorok nedal nic na lidskou moudrost. Nedal nic na lidskou inteligenci. Nedal nic na to, aby byl u lidí vážený. Byl Bohem posvěceným potrubím, skrze nějž Bůh mohl mluvit. Nic na to nedbal, zda se někdo urazil či nikoli, zda to znělo nesmyslně nebo ne, neboť Bůh mluvil a ne člověk. Jakmile Slovo vyšlo, stalo se Semenem a někam muselo zapadnout. Jestliže je vyslovil Bůh, musel být někde mateřský klín, skrze nějž se to muselo stát. Právě tak, řekl: „Všechny věci jsou možné tomu, kdo věří. Řeknete-li této hoře, přesaď se do moře a nebudete-li pochybovat ve svých srdcích, potom můžete míti, co jste vyslovili.“ Hleďte, musí se to někde splnit. To souhlasí.

Vidíme, že Izaiáš to vyslovil, panna Marie byla připravena. Zůstala pannou a netoulala se. Půda byla již připravena, předurčena skrze předzvědení Boží. Když Bůh nechal vyslovit: „Panna“ ... znal ji již podle jména. Její jméno stálo již v Knize Života v nebi. Potom to bylo potvrzeno. Lidé viděli skutky vyjádřeno to, co již bylo zaslíbeno. Nyní se ohlížíme nazpět a říkáme: „Jistě, stalo se to,“ neboť vidíme uskutečněné dílo.

Noemovy skutky ukázaly lidem, že jeho víra byla zakotvena v Božím zaslíbení. Bůh potkal Noema a řekl mu: „Noe, bude pršet. Zahubím celou zemi vodou.“ Nikdy před tím nepršelo. Bylo to nemožné. Bůh řekl Noemovi: „Vystav si archu, jejíž míry ti já dám.“ Noe, tesař, se dal do práce. Rozřezával z jedlového dřeva prkna a vymazal smolou, jak to Bůh řekl. Dovedete si představit, co si lidé o tomto muži mysleli?

Říkali: „Ten muž ztratil rozum. Říká, že bude proudit voda z nebe dolů, avšak není tam žádná voda.“ Noe však na to nemyslel. Jeho skutky dokazovaly lidem jeho víru v to, co Bůh řekl, že se stane.

Proto se každý pravý křesťan odděluje od všeho a stojí na Slovu Božím, ať si lidé myslí nebo říkají cokoli. Ode všeho se odděluje. A jestliže to jen předstírá, pak budou jeho skutky v krátké době zjeveny. Spadne zpět, vklouzne do toho neb onoho, přistoupí k tomu a začne to. Ukáže se, co on je. Avšak je-li někdo pravý, pak bude moci Slovo Boží být do něho vloženo a podle svého druhu vzejde a připraví takového člověka na tu velkou hodinu. Tak to učinil Noe.

Mojžíš s holí v ruce přišel, aby národ odvedl od faraona. Bible říká, že byl vyučen vši moudrosti egyptské. Byl moudrý a mohl jejich vzdělanosti vyučovat, neboť on sám byl veškeré jejich moudrosti vyučen. On měl to nejlepší vzdělání. Nuže, představte si, muž tam venku na poušti, se vši tou učeností, kterému se zjeví Bůh a řekne: „Mojžíši, vezmi tu hůl, kterou máš v ruce a jdi do Egypta a osvobod' můj lid. Neboť ty máš k tomu klíč v ruce. Všechno je v tvých rukách. Tím si všechno podrobíš.“

Nu, jestliže by byl Mojžíš řekl: „Okamžik, myslil jsem, že ke mně mluví ten velký ‚Já jsem‘, ta inteligentní bytost. Jak, pro všechno na světě, mohu s touto holí, kterou držím ve své ruce, zvítězit nad miliónovou armádou s jejich výzbrojí. Nejsem přece bojovník, nýbrž pastýř. Jak to mohu kdy učinit?“ Pro něho neexistovala žádná otázka: „Proč, proč?“ Půda jeho srdce byla připravena. Byl předurčenou osobou. Darů a povolání Bůh nelituje. Bůh dal Abrahamovi příslib, že to učiní a půda byla k tomu připravena. Mojžíš vzal hůl, sestoupil a vysvobodil národ z národa. Když přišel k faraonovi a řekl mu: „Nech odejít můj lid,“ zjistil farao v Mojžíšovi skutky a viděl, že měl víru. Měl víru v Boha, jenž dal zaslíbení. Odešel, aby to provedl. Nikdo jiný by to byl nemohl učinit, neboť on k tomu byl určen. Bůh předem řekl Abrahamovi, že se tak stane. A když se přiblížil čas naplnění, narodil se chlapec; krásné dítě. Jeho rodiče, Amram a Jochebed se nebáli příkazu královského. Hleďte, půda byla již připravena.

Ó Bože, doufám, že dnes večer mluví k připravené půdě! Padne-li semeno na pravé místo, stane se něco. Jestliže ne, potom se nic nestane.

Můžete říci: „Bratře Branhame, potom nám něco schází.“ Je-li tomu tak, pak se vám nedostává křesťanství. Hleďte, všechno můžete napodobit. Padne-li však Slovo Boží do správné půdy, vzejde podle svého druhu. Tak se to musí stát, neboť je to semeno.

Skutky Mojžíšovy dokázaly jeho víru v zaslíbení Boží. Farao mohl jen vidět, nevěděl však, jak to mohl Mojžíš učinit. Věděl však, že Mojžíš věřil v to, o čem mluvil, jinak by byl nestál v paláci se svou holí v ruce. Řekl: „S touto holí je odtud odvedu.“ Starý člověk, osmdesátiletý, žádný atlet, nýbrž starý člověk se shrbenými zády a dlouhým vousem; s šedivými vlasy, měl-li vůbec nějaké – s holí v ruce, řekl: „Vyvedu je. Nech, aby lid odešel! Tak praví Pán! Jestliže k tomu nesvolíš, bude tě Bůh soudit.“ Amen.

Měl strach? Měl jen šíp, oštěp, něco jiného by to ukončilo. Byl neohrožený. Věděl, kde stál. Řekl: „Bůh tě bude bít, faraone.“ Jistě. Bůh mu slíbil, že se k té hoře vrátí. Věděl, že tam jde. Haleluja. I my víme, kam na konci své cesty dojdeme. Tam je země, za kterou překročíme řeku. Buďte nebojácní ve svém svědectví. Je-li vám to zjeveno, jste nebojácní. Nehledíte na to, co snad celý svět říká. Jste neohrožení. Je-li pravda, jež přichází od Boha, zjevena, můžete být neohrožení. Jestliže ne, nemůžete jimi být.

David s prakem dokázal před izraelským vojskem víru v jejich Boha. Na druhé straně byl Goliáš a dělal se důležitým. Byl mnohem větší než David, měl mohutné ruce, velký obr Filistinských. David byl malý mladík, kterého ještě nepřijali do vojska. Nebyl statný. Jeho bratři byli v armádě. Goliáš vystoupil a dělal se velkým. Nezapomeňte to, Davidovi to bylo zjeveno. Myslel si: „Zde je vojsko Boha živého, které stojí ve vlastní zemi a tam vystupuje ten neobřezaný Filistínek.“

Dnes večer ho můžeme označit jako rakovinu nebo ochrnutí. V žádném směru na něj David nestačil. Neměl zbraň, aby nad ním zvítězil. Ramena obra byla mohutná. Jeho vystupování jisté. Obrovský meč měl k dispozici. David tam stál s prakem; jemu to však bylo zjeveno. Zjevení ho zasáhlo! Amen! Řekl: „Bůh, který mě zachránil ze spárů medvěda a z drápů lva, oč více mě zachrání z ruky neobřezaného Filistince.“ Jeho bratři by byli lépe schopní to učinit a Saul, který byl o hlavu větší, než jeho armáda – avšak hleďte, jim to nebylo zjeveno. Tu to vidíte. Věřili, že by se to mohlo stát a že Bůh to může učinit. Nebylo jim to však zjeveno. Bylo to ale zjeveno Davidovi. V tom vidíte ten rozdíl. Je-li vám to naprosto zjeveno, že vás Bůh uzdraví, pak to přijmete, ať by s vámi cokoli nesouhlasilo. Nepříjemnosti mohou být horší než mezi Davidem a Goliášem, je-li vám to však zjeveno... Dejte pozor! Když to bylo Davidovi zjeveno, stal se neohroženým. Řekl: „Dnešního dne nechá tě Pán padnouti do mých

rukou, takže ti useknu hlavu.“ V oné kritické hodině, kdy muselo být rozhodnuto, vložil tentýž Bůh z milosti semeno víry v srdce mladíkovo. Díval se na jeho srdce. Tentýž Bůh může v tomto kritickém okamžiku vzít tuto ženu z pojízdné židle. Jestli tomu jen může věřit a toto mladé semínko víry ti bude zjeveno, skončí všechna tvá nouze, lhostejno, jak dlouho to na sebe nechá čekat. Hleďte, ten obr tomu nevěřil. Ani ta rakovina tomu nevěří. Smál se a řekl: „Což jsem pes, že jste poslali ke mně mladíka s holí?“ Smál se a posmíval se mu a řekl Davidovi: „Pojď jen sem ke mně, abych mohl tvé tělo dát ptákům nebeským a zvěři polní.“ Podle vnějších okolností mluvilo všechno pro něho, to však Davida ani v nejmenším nerozdechvělo. Proč? Bylo mu to zjeveno. Měl víru v to, co činil. Věděl, že to může učinit, proto to učinil, neboť mu to bylo zjeveno a věděl, kde stojí.

Ach, kéž by mohl Bůh dnes mluvit ve vašich srdcích: „Ty nezůstaneš ležet v té posteli, nezůstaneš ve své pojízdné židli, budeš uzdraven“ – pak by nic nemohlo změnit vaše smýšlení. Dokud se však toto nestane, pak se může za vás modlit každý kazatel světa. Neříkám, že by vám to nepomohlo a nepovzbudilo, avšak jediné je-li tu víra, abyste mohli v sobě zažít uzdravující moc. Nepřichází to od kazatele, přichází to skrze zjevení, přijde to skrze víru. „Ne vojskem ani mocí, nýbrž Duchem Mým se to stane,“ praví Pán. Můj Duch vám to z milosti zjevuje.“ Nic vám to nemůže vzít. Vírou – zjevením! David dokázal svou víru skutkem. Jeho bratři se na něho horšili a mysleli si, aby se vrátil k stádu ovcí. On však chtěl mluvit se Saulem. Saul řekl: „Jsi přece jen mladík. Obdivuji tvoji odvahu. Filištínek je ale válečník od svého mládí. Jak se s ním můžeš měřit?“ Odpověděl: „Tvůj služebník hlídal brav svému otci...“ Jeho odvaha byla opodstatnělá! Amen.

Ó bratře, tentýž Bůh, který zachránil tvoji duši, by nemohl uzdravit tvé tělo? Musí ti to být jen zjeveno, že je právě tak Uzdravovatelem, jako je tvým Vykupitelem. Nejdříve to musí být zjeveno. V tom spočívá ten rozdíl. Měl něco, na čem jeho víra byla založena. Řekl: „Stalo se to snad kdy?“ David odpověděl: „Tentýž Bůh, který mě osvobodil z drápů lva a ze spárů medvěda, mě zachránil z ruky neobřezaného Filistína.“ „Jak to víš, Davide?“ „Věřím tomu.“ „Proč?“ „Bylo mi to zjeveno.“ Věděl, o čem mluví, neboť když ten obr řekl: „Předhodím tě ptactvu nebeskému,“ řekl: „A já ti useknu hlavu.“ V tom vidíte ten rozdíl. On to učinil.

Na Samsona přišlo nenadále 1000 Filistinských. Podíval se na zem, našel uschlou osličí čelist a pustil se do Filistinských. Tloukl uschlou oslí čelistí na jejich hlavy a pokud vím, nevypadl z ní žádný zub. Přílince Filistinských byly jistě velmi silné a sloužily jako ochrana, aby jim nikdo netloukl na hlavu, on však vzal tu oslí čelist a zabil s ní těch tisíc

Filistinských, aniž by se oslí čelist rozbila. Bil do nich, jakmile se k němu přiblížili. Zbytek z nich uprchl do hor, aby se před ním zachránili. Jak se to stalo? On tomu věřil.

Abych vám to ještě zřetelněji ukázal, chtěl bych říci, že se to stává v jednom okamžiku, jako u Jozueho, u Marie Magdalény a jiných. Uchopte to v tom okamžiku, kdy je vám to zjeveno. Setrvejte na tom v tom okamžiku pevně. Jemu to bylo zjeveno. Postavil se těm tisíci Filistinských na odpor. Co myslíte, že ti Filistinští řekli? „Podívejte se, tu přichází ten malý chlapík se sedmi kučerami ve vlasech jako nějaký zhýčkaný mazánek. Přichází s osličí čelistí. Pohledte však na nás, jsme velká armáda. Není to nesmyslné?“ Avšak co udělal? Vyjádřil Filistinským to, co mu bylo Bohem zjeveno. Vzal osličí čelist do ruky a běžel jim vstříc. Věřil tomu. Vzal ji do ruky a dokázal to. Během toho, co to činil, vyjádřil Filistinským, co Bůh vložil do jeho srdce.

Jan Křtitel vyjádřil svou víru svým skutkem a řekl: „... u prostřed vás stojí, jehož vy neznáte.“ (Jan 1, 26). Přemýšlejte o tom! Řekli: „Co myslíš, že Mesiáš přijde? Co je s tebou? Již téměř 4000 let na Něho čekáme.“ Mohl říci: „Je uprostřed mezi vámi.“ Haleluja!

I dnes večer je On zde. Vyjádřil svou víru na základě zjevení, neboť mu to bylo zjeveno. Věděl, že pokřtí Mesiáše. Byl to muž třicet let starý. Věděl, že tu někde musí být, přesto že Ho neznal. Byl uprostřed mezi nimi. „Ten, který přichází za mnou, je mocnější nežli já a nejsem hoden, abych rozvázal řemenka u obuvi Jeho. Ten vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. On je nyní uprostřed mezi vámi.“ (Mat. 3, 11) Vyjádřil svou víru. Věděl, že v oné době Mesiáše Božího uvidí a pokřtí. Lidé viděli, že toto svým jednáním a kázáním vyjadřoval. Mohli dosvědčit, že měl pravdivé zjevení od Boha.

Aby to bylo potvrzeno, vyšel Mesiáš ze zástupu. Byl to prostý mladý muž, oděný jako všichni ostatní. Jan řekl: „Aj, Beránek Boží, jenž snímá hřích světa!“ „Jak ho poznáš?“ Řekl: „Ten, který ke mně tam na poušti mluvil, řekl: „Na kterého uvidíš sestupovat Ducha a zůstatí na Něm, ten to je, který křtí Duchem svatým.““ Hleďte, věděl, že tu bude pro onu dobu znamení. Rozumíte tomu? Jan věděl o té hodině, neboť on byl prorok. Bylo mu to zjeveno. Věděl, že až ta doba přijde, uvidí znamení. A když uviděl znamení, řekl: „Je uprostřed mezi vámi.“ Věděl, že tu bylo.

Ó, vidím, že znamení konečné doby je tu. Vidím, že se rozvíjejí věci zaslíbené pro poselství konečné doby právě tak, jak to Písmo řeklo. A vím, že doba je blížká. Řpíkám to bez váhání. Věřím, že je to velmi blízko, neboť vidím ta znamení, která On pro tuto dobu předpověděl. Tyto události jsou na obzoru.

Jan dokázal svou víru v to, co mu Bůh zjevil. Potvrzuje to, že skutky jsou svědectvím víry. Jestliže jednáte tak, jako byste byli uzdraveni, pak dosvědčujete, že máte víru k uzdravení. Co dokazuje takové svědectví? Řeknete: „Mám to nyní, protože jsem přijal Boží zaslíbení. Připravuji se, že se to se mnou stane, neboť to mám ve svém srdci.“ Hleďte, vaše skutky to dokazují. Jistě.

Na mé předposlední cestě do Afriky (má poslední cesta byla na jaře), přišel malý hoch do mého shromáždění, který měl znetvořenou nohu (koňskou nohu) a jednu nohu kratší než druhou. Nikdy ve svém životě nenosil obuv. Byl strašlivým způsobem zohyzděn. Modlil jsem se onoho večera za to dítě. Viděli všechny ty věci a modlili se za to dítě.

Když jsem příštího rána vešel do jednoho obchodu s obuví, byl tam ten muž a kupoval boty pro to dítě. Věřil v to.

Jako ten muž tam, věřil, že jim Bůh daruje dítě a připravoval se na to. „Připravuji se.“ Ačkoli fyzicky nebylo ještě nic patrné, na tom nezáleželo. Věřil tomu, jako Abraham. Abraham označil všechno protikladné, jako by to nebylo. Tak je to. Jestliže někdo jen rozumově řekne: „To je pravda. Bůh je uzdravovatel nemocí.“ a vy to také svým rozumem přijmete a řeknete: „To je pravda“, ale jestliže půda vašeho srdce není připravena, aby tam víra mohla padnout, aby to projevila, pak se to nestane. I když zevní člověk Slovo rozumově přijme a řekne: „To souhlasí“, pak ho zdaleka ještě nečiní pravým.

Kolik z vás jich slyšelo moje kázání „Pomazání konečné doby“? Věříte mu? V něm bylo řečeno, že antikristové přijdou, kteří, kdyby možné bylo, svedli by i vyvolené. To však je nemožné, neboť oni jsou vyvolení. To souhlasí. ON však řekl: „Pomazání“. Hleďte, Kristus znamená „Pomazaný“. Ačkoli pomazání, přesto jsou ve svém učení proti Kristu. Mohli konat, cokoli činil ostatek (co činil zbytek).

Pohleďte, jste trojice, avšak jen jedna osoba. Stejně tak jako Otec, Syn a Duch svatý – jedno ústí do druhého – tři vlastnosti téhož Boha. Tři ohlášení v otcovství, synovství a Duchu svatém. I vy jste duch, duše a tělo.

Přirozenému tělu v jeho zemském bytí je dáno pět smyslů k dispozici: zrak, sluch, chuť, čich a cit. I to vnitřní, jež je duch, má pět smyslů – svědomí, lásku, atd., avšak duše má jen to jediné, to je vaše skutečné bytí.

Duch může na vás přijít, pomazat vás, abyste něco vykonali. To neznamená, že jste sami zachráněni. Vzpomeňte jen, Kaifáš prorokoval. Jidáš vyháněl ďábly. Hleďte, Duch je pomazal. Déšť padá na spravedlivé i na nespravedlivé. Plevel se těší spolu s pšenicí. Záleží však na tom nejvnitřnějším, co je uvnitř. Intelektuálové to mohou přijmout a říci: „Ó, jistě, dobře to vypadá. Věřím tomu.“ To není však ono. Jistěže ne. Přesto,

že pomazání Ducha tu je, není tomu přece tak, neboť jestliže duše není od Boha, může se stát mnoho napodobení a přesto to nemůže být pravé. Mnozí mohou předstírat, že jsou uzdraveni a také tak jednat, jako by se bylo stalo, že přijali uzdravení. Lidé se mohou chovat jako křesťané, vést dobrý život, to však ještě zdaleka neznamená, že jsou zachráněni. To jistě souhlasí. Pravdivý, pravý Duch tu může být. Duch svatý vás může pomazat, to však neznamená, že jste zachráněni. Je to ta uvnitř přebývající duše, která nikdy nezemře, která má věčný život. Vždycky existoval věčný život. Přišel od Boha a jde k Bohu. Je to v duši.

Ježíš, ten Duch ve vás, víra zjevující se navenek – hleďte, jestliže zde před vámi stojím, neznám nikoho z vás. Duch mě může pomazat a nevím ještě, kdo jste. Když se však to nejnvnitřnější z vnitřku rozlomí – to je Bůh. To vnější může uvažovat a namítat. Jestliže nějaký muž řekne: „Vím, že se nemám dopustit cizoložstva, Duch mi říká, že se nemám dopustit cizoložstva“, avšak je-li to ještě hluboko uvnitř, jestliže vás to ještě ovládá, pak dejte pozor. Jestliže je to dirigováno zevnitř, musí se zbytek spojit. To je ukazatel cesty. To je kontrolní věž, to nejnvnitřnější toho vnitřního. Duše ovládá ducha a duch ovládá tělo... Vnější nátěr nic neprospívá. Pavel řekl k náboženským lidem své doby: „Stěno obilena! atd.“, neboť podle vnějška se zdáli být věřící. Prorokovali a mnoho jiného, avšak to vnitřní jeho vnitřku – duše – nevěřila.

Proto říkám také, lidé mohou poskakovat, mluvit v jazycích, jásat, vzkládat ruce na nemocné, kteří bývají vírou uzdraveni, atd. – Všechny tyto velké věci se dějí Duchem, jsou však ztraceni. Hleďte, ti pomazaní! Ježíš řekl: „Věřte jen, neboť všechny věci jsou možné tomu, kdo věří.“ Víra a skutky jsou jako muž a žena – pracují společně. Muž pracuje s ženou a žena s mužem. Jeden prokazuje druhého.

Jestliže nějaký muž řekne, že je ženat a nemůže ukázat svou ženu, potom pochybuji o jeho tvrzení. Hleďte, jestliže nějaký muž řekne: „Jsem ženat“ a zeptají se ho: „Kde je tvoje žena?“ a on odpoví „Ó, já nevím“. Vidíte? Takovému muži bych to těžko uvěřil. Řeknu: „Kde je tvá žena?“ „Nevím to.“ To nemohu věřit.

Máte-li skutečně víru, o níž říkáte, že ji máte, jak jinak byste mi chtěli svoji víru ukázat, než skrze skutky? „Jsem ženat“. Jak mám vědět, že jste ženat? „Toto je moje žena.“ Hleďte, tak to je. „Jsem vdaná. Toto je můj muž.“ „Jsem uzdraven.“ „Jak to víš?“ Mé skutky dokazují moji víru.

O čem mluvíme? Vaši víru vidí Bůh ve vás. Skutky, které jsou vámi konány, mohou lidé vidět. To je rozdíl mezi zprávou Jakubovou a Pavlovou o Abrahamovi. Vůbec si vzájemně neodporují. Obě dosvědčují stejné – ve spojení.

Neplodí-li víra skutky, má každý právo pochybovat o vašem svědectví. Slyšeli jste to, dříve než započneme s modlitvní řadou? Jestliže vaše víra neplodí skutky, potom nemůžete o tom nikoho přesvědčit, že jste uzdraveni. Řeknete: „Já to nevím.“ Někdo jiný může říci: „Mám všechnu víru světa.“ Tomu tak není. Kdyby tomu tak bylo, potom by víra byla sjednocena se skutky jako muž a žena. Jeden prokazuje druhého.

Budeme ještě trochu mluvit o Abrahamovi. On měl svaté spojení v úplnosti. Jmenoval všechno, co bylo v protikladu k jeho víře, jako by to nebylo, a jednal na základě stejné zásady. Dovedu si představit, že mu někdo po dvaceti letech řekl: „Nuže, jak se daří, otče národů? Abrame, přece jsi řekl, že tvé jméno je nyní Abraham, což znamená ‚Otec národů‘. Kolikpak dětí už máš, Abrahame?“

To ho ani v nejmenším nepřimělo k tomu, aby klopýtl. Bible říká: „Nenechal se zmýlit nevírou, nýbrž se pevně přidržel Slova Božího.“ Učinil všechny přípravy pro dítě, jež očekávali. Dokonce Sára řekla: „Víš co se stane? Budeš mít dítě. Řeknu ti, co učiníme. Dám ti Agar, svoji služku a ona bude mít to dítě a já je přijmu za své.“ Abraham však tomu nevěřil. Ne, on to nechtěl učinit. Avšak Sára byla inspirována, aby to učinila. Bůh řekl: „Poslechni ji, to však není to, co jsem zaslíbil. Tímto způsobem jsem to nezaslíbil.“ Ačkoli jeho tělo bylo odumřelé stejně tak jako mateřský klín Sáry a všechno stálo v protikladu k zaslíbení, jmenoval to, jako by to nebylo. Byl starý muž – 100 let a Sára 90 let stará. Dejte pozor! Odumřelost jeho vlastního těla a odumřelý mateřský klín Sáry vůbec nebyly brány v úvahu.

„Nebo ne skrze zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem světa, ale skrze spravedlnost víry. Nebo jestliže ti, kteří jsou z zákona, dědicové jsou, zmařena jest víra a zrušeno jest to zaslíbení. Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není zákona, tu ani přestoupení.

A protož z víry jde, aby šlo podlé milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z zákona jest, ale i tomu kteréž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás, (jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe) před obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé, a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly.“

Kterýž v naději proti naději uvěřil (podle něm. překl.: Abraham zde, kde nebylo nic, v co by se dalo doufat, setrval plný naděje ve víře...) že bude otcem mnohých národů, podlé toho povědění: Takť bude símě tvé. A nezemdlev u víře, nehleděl na své tělo již umrtvené, ješto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený. O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu.“ (Řím. 4, 13-20)

Ve věku 100 let? Hleďte, jeho tělo bylo odumřelé a Sářin mateřský klín rovněž. To vůbec nebral v úvahu. Když mu to bylo zjeveno, nebral odumřelost v úvahu. Jste-li ochrnuti, neb cokoli to může být, neměl by být na to brán zřetel. Ať to je pojízdná židle nebo ochrnutí malého chlapce, cokoli to může být, neberte to v úvahu.

Řekne-li lékař: „Nedostane se z toho“, pak to nemá být bráno v úvahu. Můžete říci: „Jsem starý.“ Vůbec na to nemyslete. Jsme dětmi Abrahama, haleluja, ne Izákovi potomci, nýbrž královské semeno víry skrze Ježíše Krista. Semeno Abrahamovo má v posledních dnech zářit jako hvězdy. Děti Abrahamovy! Nehleděl na své již odumřelé tělo. Neptal se, zda to Bůh učiní, neboť Bůh to řekl, to postačovalo. Proč? Bylo mu to zjeveno. Tak je to správné.

Jestliže vám to bylo zjeveno, jestliže vám skutečně bylo něco zjeveno – nemůžete to způsobit vy, musí vám to být zjeveno – pak neberte již nic jiného v úvahu, byť by se to zdálo sebenemožnější. Nevšímáte si toho, co říká lékař. Nevšímáte si toho, co otec neb matka namítají, neb co říká kazatel, či kdokoli; máte na zřeteli jen to, co řekl Bůh.

Nevšímá si odumřelosti svého těla ani Sářina mrtvého života; to nebylo bráno v úvahu. Ó, to mě vzrušuje, ani Sářin odumřelý život, ani jeho odumřelé tělo nebylo bráno v úvahu. Nalezla-li víra zpracovanou půdu, pak nehledíme na okolnosti. Jestliže nastalo zúrodnění, musí se něco stát. Haleluja. Lékař může říci: „Nemůžeš mít děti. Mohu to dokázat, že tvé tělo je odumřelé a i ona je neplodná.“ Ale jakmile oplodnění nastalo, když zárodek a plodné vajíčko se sešly, dejte pozor, co se potom stane – pak přijde hoch neb dívka na svět. Víra našla plodnou půdu. Skutky mají svůj účinek, buňka za buňkou je stavěna a to malé se narodí. Amen! Ó Bože, buď mi milostiv, dej, abychom byli stálými křesťany, jakými máme být. Ach, kdybyste jen vy muži a ženy mohli vzít Boha za Jeho Slovo. To však můžete jen, je-li vám to zjeveno.

Povšimněte si, svatá víra Boží byla sjednocena se svatými skutky Jeho proroka. Nezapomeňte na to! Boží svatá víra byla zjevena Abrahamovi. Přijal to a tím započal své svaté skutky, neboť uvěřil. Semeno zaslíbení mělo místo, kde by rostlo. Co kdyby byl Abraham řekl Sáře: „Již 25 let uplynulo od té doby, co Bůh dal to zaslíbení“ – mohlo by se pak něco takového stát? Bůh věděl, že by to nebylo.

Kdyby panna Maria byla řekla: „Okamžik, panna má počít? Kdybych něco takového řekla ve své církvi, vyhodili by mě.“ Tyto myšlenky by jí byly přišly, kdyby to nebylo padlo na předem připravenou půdu. Co řekl prorok? „Panna počne.“ Tak to bylo. Vidíte to? „Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří.“ Jestliže Slovo padne do předem připravené půdy, zakotví tam. Nic tomu nemůže zabránit. Hleďte, semeno našlo místo

úkrytu. Bůh to věděl, neboť jinak by byl Abrahamovi nikdy nedal zaslíbení. Bůh věděl, komu se to zaslíbení stalo. Povolal Abrahama, když byl 75 let star, avšak on byl od počátku Jeho předurčený služebník. I Sára jím byla.

Pohledte, neměl žádnou Bibli, v níž by mohl číst. Neměl to tak lehké, jak to máme my dnes, aby mohl číst Slovo Boží a vidět, jak je druzí přijali. Měl to jen skrze zjevení. To je to pravé. Ani Josef neměl žádnou Bibli, aby v ní četl. Mojžíš napsal prvních 5 knih Písma svatého. Žádný z těch vynikajících osobností Bible neměl Písmo svaté v době před časem Mojžíše. To souhlasí. Neměli Bibli, jak ji máme my dnes k dispozici, aby nám byla nápomocná v našem beznadějném stavu. Byli to stálí a pevní mužové, jimž to bylo Bohem zjeveno a na tom pevně setrvali. Nemohlo jimi nic pohnout. Domníváte se, že můžeme mít tu stejnou vytrvalou víru? Avšak, bude-li vám to zjeveno.

Budiž mi dovoleno, abych vydal svědectví, dříve než dojdeme ke konci. Vzpomínám si, že jsem zde v jednom městě mluvil o životě Josefa z hlediska Bible. Bible nepodává zprávu o tom, že by při Josefovi bylo něco, co by se mu mohlo vytknout. Život Abrahamův, Izákův a Jákobův, nebyl takový jako život Josefovův. Jaký to dokonalý muž! Dokonalý obraz na Krista.

Když jsem četl jeho životní příběh ve svém malém hotelovém pokoji, plakal jsem. Odebral jsem se do šatníku, zavřel jsem dveře a řekl: „Bože, děkuji Ti za takového muže jako byl Josef, který zde na zemi žil, v lidském těle jako já, muž, který Ti věřil a vzal Tě za Tvé Slovo.“ Byl nenáviděn. Nemohl to změnit. Takovým byl. Ostaním se toho nedostalo. Měli ho za to milovat, místo toho ho však nenáviděli, říkal-li jim věci, jež byly namířeny proti nim. „Ó“, mínili „tu přichází ten snář.“ Nenáviděli ho bez příčiny. Ptal jsem se sama sebe: „Proč to dělali?“ Tím mužem to nehnulo. Zůstal stálým. Řekl jsem: „Děkuji Ti Pane, můj Bože, za takového člověka.“ Hned nato zjevil mi Duch svatý a řekl: „Budeš mít syna, jemuž dáš jméno ‚Josef‘.“ Zdvihl jsem se a děkoval Pánu. Má dcera Rebekka byla asi rok stará. Narodila se císařským řezem. Je to v rodině mé ženy, a tak musela být zrozena zásahem – císařským řezem. Lékař mi řekl „Bratře Branhame, s touto ženou nemůžeš mít další dítě. Stěny jejího mateřského klína jsou velmi tenké. Dovol, abych zasáhl operací.“ Řekl jsem: „Ne, nečín to, doktore!“ Řekl: „Neměla by mít již žádné děti. Zemře na to.“

Bylo to velmi těžké, ale vyvázla z toho. Pán mi řekl, že budeme mít syna, který se bude jmenovat Josef. Nebál jsem se. Mnozí z vás si na to vzpomínají, že jsem to řekl. Všude jsem to oznámil, že budeme mít dítě jménem Josef. Kolik z vás si na to vzpomíná? Jistě. V celé zemi jsem

vyprávěl, že budeme mít dítě jménem Josef, právě tak, jako jsem vyprávěl o tom malém chlapeci, který byl vzkříšen z mrtvých ve Finsku. Br. Moore byl u toho, když se to stalo. 2-3 roky předem jsem vám řekl, že to bude malý chlapec, jak bude oblečen a kde bude ležet. Bůh to tak řekl. Jak se to stane? To jsem nevěděl. Bylo mi však zjeveno, že se to stane.

Bylo mi zjeveno, že mám jít do Arizony, abych se tam potkal se sedmi anděly. Bylo mi tam řečeno, jaké poselství mám kázat. To se týkalo sedmi Pečetí. Tak se to stalo. Kolik si jich na to vzpomíná, že jsem to řekl? Zvukové pásky to potvrzují a stalo se to. Týdeníky zveřejnily snímky – světlo na nebi. Až dodnes tomu neporozuměli. Tam to bylo. Vzpomínám si, jak jsem zavolał br. Jacka, a ptal se ho na ten obraz, v němž je vidět Kristus. On odpověděl: „Tak vypadá oslavený.“ Miluji bratra Jacka. Víím, že je jedním z nejlepších teologů; neuspokojilo mě to však docela. Stanul jsem tam a řekl: „Pane, jak je to? Zjevení mladého muže s bílým vlasem jako vlna.“ Vypadalo to, jako kdyby měl na sobě paruku. Dejte pozor! Stojí to v knize. Řekl jsem to dříve, než to přišlo.

Ve stejný den, kdy se to stalo, šlo to opět vzhůru. Když ten obraz postavíte zpřímá, jak je k vidění v «Life Magazinu», vidíte Ho dokonale, jako na Hoffmanově obraze „Hlava Kristova“, dívajícího se dolů tam, kde stál. Můžete to vidět v Magazinu. Kolik z vás to už vidělo? Ovšem, všichni. Ohlédneme-li se zpět, je to potvrzení, že zjevení bylo správné. Proč, jako by zahalen do paruky? Staří židovští soudci nosili paruku a angličtí ji dodnes nosí. Představuje to nejvyšší autoritu, v tom způsobilu, jak se On zjevuje. Stojí tu obklopen perutěmi andělů. ON je Alfa i Oméga. ON je nej-vyšší Soudce. Nikdo jiný než ON. Vidíme Ho jako Alfu a Omégu. Jeho věk byl asi 30 let, měl však sněhobílý vlas, znamenající, že ON je ten Nejvyšší. Bůh Otec předal všechn soud Synu. Haleluja! Zjevení není nikdy převrácené. Vyslov je, nehledě k tomu, jak to zní. Je v úplném souhlasu se Slovem.

Čtyři roky nato, kdy mi bylo dáno zaslíbení, věděli jsme, že budeme mít dítě. Každý se ptal: „Je Josef na cestě?“ Odpovídal jsem: „Snad. Mám zato. Nevím to. Avšak budu mít Josefa.“ Když se potom dítě narodilo, byla to Sára. Potom mě za-volal jeden muž a smál se, když říkal: „Víš co, ty jsi asi myslil Josefínu?“ Ten muž brzy nato zemřel. Odvětil jsem: „Ctěný pane, řekl jsem, že Bůh mi zaslíbil, že budu mít syna, kterému mám dát jméno Josef.“

Vzpomínám si na tři lidi, kteří přišli z jisté církve – denominace – do našeho sboru. Když mě slyšeli říci, že se Sára narodila, řekli: „On je falešný prorok.“ Odpověděl jsem: „Okamžik, prosím ctěná dámo, neřekl jsem přece a ani Bůh to neřekl, kdy to bude. Řekl mi jen, že budu mít

syna, tak jako Abrahamovi zaslíbil, že bude mít Izáka. Avšak v mezidobí se narodil Izmael. Tím však zaslíbení nepozbylo platnosti. Bůh mi řekl, že budeme mít syna, kterého mám pojmenovat Josef.“

Lékař tentokrát řekl: „Musím ji operovat.“ Řekl jsem: „Nečiň to!“ Odvětil: „Možná, že se opět oženíš a potom budeš mít toho chlapce.“ Řekl jsem: „Budu mít to dítě s ní, neboť tak to Bůh řekl.“ Nemohl jsem to vyčíst z Bible, bylo to však zjevení, napsané vírou v mém srdci. Nenechal jsem se vzhledem k Božímu zaslíbení zmást nevírou. Ještě jiní řekli: „Jistě jsi myslel Josefínu.“ Odvětil jsem: „Ne, myslím Josefa.“ Lékař řekl: „Ona nemůže mít žádné další dítě.“ Řekl jsem: „Ona bude mít ještě jedno dítě.“

Čtyři léta uplynula a ona se měla stát opět matkou. Potom jedna žena rozšířila v zemi falešné proroctví a napsala: „Jeho žena Meda během té doby zemře, neboť jsem byla poslána, abych dala Billymu pokyn.“ V něm napsala: „On mě však neuposlechne, protože jsem žena, a proto s ním Bůh bude účtovat a jeho ženu usmrtí.“ Odpověděl jsem: „Bůh poslal Ježíše Krista, aby mě řídil. Jsem veden Duchem svatým.“

Chudák Meda. Měli jsme ošetřovatelku, která byla před 20 lety uzdravena z rakoviny. Byla v baptistické nemocnici v Lousville a nyní je sama činná jako ošetřovatelka v Jeffersonville. Po všechna ta léta tam je, neboť Bůh řekl: „Ona bude žít.“ Meda ji miluje a řekla: „Chtěla bych mít Margii u sebe, Bille. Nechtěla bych do nemocnice.“ Řekl jsem: „Vážím si Margie, avšak Margie není náš Bůh. Margie je naše sestra.“ Nato jsem šel do Greens Mill. Byl jsem otřesen, neboť ji miluji. Řekla mi: „Bille, myslíš, že zemřu?“ Řekl jsem: „Nevím to, avšak to dítě přijde na svět. Budeš mít syna jménem Josef.“ Řekla: „Je to nyní on?“ Odvětil jsem: „Nevím to, miláčku. To nemohu říci. Bůh zaslíbil, že budeme mít Josefa, proto obdržíme syna jménem Josef. Je mi jedno, co kdo říká, budeme mít Josefa. Tentýž Bůh, který mi všechny ty věci zjevil, mi to řekl. Nikdy to neselhalo. Ani tentokrát mě nezklame.“

Šel jsem nahoru do Greens Mill, abych se modlil. Když jsem tam byl, viděl jsem světlo, ohnivý sloup mezi dvěma stromy. Bylo mi řečeno: „Navrať se ke své Knize!“ Šel jsem zpět a našel svoji Bibli v autu. Vítr rozevřel listy a já jsem četl v 2. Sam. 7 od verše 8:

„Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Jáť jsem tě vzal z ovčince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. ... a učinil jsem tobě jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi.“

Nikdy ne takové, jako má Billy Graham, měl však jméno, jaké mívají ti velcí mužové. To jsem Já pro něho učinil, avšak chrám Můj nesmí stavět.

Jeho syn však ano. Jakmile jsem četl ‚jeho syn‘, zasáhlo mě to. Řekl jsem: „Josef?“ To souhlasí.

Ihned jsem se vydal domů a řekl své ženě, která byla v očekávání a objal ji: „Miláčku, Josef je na cestě. Josef je na cestě.“ Každý ví, jak těžký je císařský řez. Večer se dítě pohnulo. Příští ráno v sedm hodin jsem ji odvezl do nemocnice. Lékař řekl: „Ó, ty má dobroto!“ Rozloučil jsem se s ní polibkem a řekl: „Miláčku, nebude dlouho trvat a Josef bude tady.“ Odešel jsem po schodech nahoru a ona byla převezena na operační sál. Po nějaké době přišla ošetřovatelka a řekla: „Kazatel Branham.“ Odvětil jsem: „Ano.“ Řekla „Máš pěkného, sedm liber těžkého chlapce.“ Řekl jsem: „Josefe, synu můj, vítám tě.“ Jistě. Ačkoli to nebylo napsáno v Bibli, je to ten stejný Bůh, který to zjevil Abrahamovi. Ani my jsme nedbali na odumřelost jejího mateřského klína, na nemožnost toho, že by se to mohlo stát. Nemůžeme se v zaslíbeních Božích nechat mílit nevírou. Musíme vytrvale věřit a Boha chválit. Nedbám na to, co říká lékař. Překážky jsou nám kladeny v cestu, nevěřte však tomu, je to lež ďáblova. To souhlasí. Víra jde vpřed, společně se skutky, aby zaslíbení bylo uvedeno v život.

Přesně to píše Jakub o nevěstce Raab, která byla ospravedlněna na základě skutků proto, že věřila (Jak. 2:25). Řekla těm mužům: „*Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto...*“ (Jozue 2:9). Nechtěla vidět, jak nosí Jozue vlasy, nebo jak je oblečen. „*Poznala jsem, že Bůh je s vámi.*“ Víc nepotřebovala. Učinila přípravy.

Tak je to s pravými viděními Božími v dnešní době. Je to zaslíbené Slovo pro tyto dny. Říkají: „Bratře Branhame, jak se dějí tato vidění?“ Lidé přes to klopytají. Nestojí ve Skutcích 2:17:

„A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.“?

Nesouhlasí to? Tak to říká Bible.

Dobrá, přečtěte v proroku Malachiáši 4, poslední verše a podívejte se, zda to není zaslíbeno pro tuto dobu. Proč v to můžete věřit? Protože to Bible tak říká! Čtete v Lukáši 17:30. Ježíš řekl: „*Takť nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví.*“ Tak, jak to bylo ve dnech Sodomy. Takový je stav světa dnes. Podívejte se na Billy Grahama a Orala Robertse, tyto svědky, kteří vydávají svědectví denominačním církvím. Ten jeden methodistům, baptistům a presbyteriánům, ten druhý letničním. Pohleďte na ty oba a potom na toho druhého.

Pomyslete na to, Abraham nebyl v Sodomě, byl již vyvolán. A jeden zůstal u Abrahama, mluvil k němu a dal mu znamení. Byl obrácen zády

a řekl, že Sára bude mít to dítě, na které čekali. Amen. Obrátil svá záda ke stanu. Abraham Ho pojmenoval „Bůh Elohim“.

To stejné se děje dnes, protože máme víru. Víím, že je to od Boha, neboť tato i jiná místa v Bibli poukazují na tuto hodinu. Ve Zjevení 10 čteme: „*Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti...*“ Ne skrze nějakou bohoslužbu s uzdravováním, nýbrž skrze poselství, kterému následuje bohoslužba s uzdravováním.

Ježíš šel a kázal. Uzdravoval nemocné a mnoho jiného konal. Řekli: „Ó, ten mladý rabbi, ten prorok, to je velký muž. Měli bychom Ho rádi v naší církvi.“ Jednoho dne však povstal a řekl: „Já a Otec můj jedno jsme.“ Ó, tu Ho již víc nechtěli. Jistě. „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte života v sobě.“ Lékaři a ošetřovatelky mohli říci: „Ten muž je upír, který nás chce navádět k tomu, abychom pili Jeho krev.“ Vidíte, On věděl, že tomu neporozuměli.

Jeho učedníci to nedovedli vysvětlit, ale seděli tu a přesto tomu věřili. Amen! Bylo jim to zjeveno. Jistě. Znali to. Písmo o tom hovořilo. I vy byste mi mohli říci: „Jak můžeš věřit všem těm viděním, uprostřed všeho toho napodobování, které se nyní děje?“ Řeknu vám to: „Jste-li mezi tolika nesprávnými napodobeninami, pomysli na to, bratře můj, že rovněž bylo předpověděno, že tu ve stejnou dobu i ony budou.“ To souhlasí. Tak jako to bylo ve dnech Mojžíše. Mojžíš odešel, aby konal dílo Boží před lidem a i Jannes a Jambres se tam nacházeli. Avšak kdo to učiřnil nejdříve? Druzí to potom napodobili, avšak dříve tu musel být nějaký originál, aby mohl být napodoben. Ne, nezmýlili jsme se. Vííme, kde se nalézáme. Vidíte, jsme stálí, protože jsme založeni na Písmu a zjevení Božím.

Může se říci: „Tu je jeden muž. Má vidění, koná to a ono a drží s ženou jiného muže. Věří ve tři Bohy a všechny ty věci.“ To nás však nezaráží. Zde je něco, co se nedá napodobit – Slovo! Oni mohou konat všechny tyto věci, v jazycích mluvit, jásat, tančit v Duchu a přesto být ďáblem. To souhlasí. Musí být na ně položeno měřítko Slova. Musí dojít k tomu, že se to stane jako ve dnech Mojžíše s Jannesem a Jambresem. Pamatujte na to; tak jako se Jannes a Jambres postavili na odpor Mojžíšovi, budou i v těchto posledních dnech napodobeniny na zemi. Předpověděl to? Jistě, a tak se to stalo.

Mojžíš se nedal zmýlit, když konal tyto zázraky ve jménu Pána a oni tam stáli a napodobili to. Nenechal se zadržet a neřekl: „Musím přestat a ustoupit s pole.“ Zůstal tam. Jak to dokázal? Bylo mu to zjeveno. Haleluja. Znal Slovo Boží. Věděl, že je Slovo zasáhne. Věděl, že přijde doba, kdy se zjeví Slovo a jim učiní přítrž.

Všechna ta léta jsem věděl, že ta doba přijde. To je pravda. Kdykoli Bůh pošle něco vyjímečného, činí to zázrakem, jímž bude zasaženo

celkové dění. Sešle-li Bůh něco do církve a starý systém není změněn, potom to poslal nadarmo. Přejde-li poselství zázraků a znamení, musí následovat další poselství. Potom, když Ježíš uzdravoval nemocné, přinesl Svě poselství. „Já a Otec můj jedno jsme. Já to jsem, vy mi však nevěříte.“ Uvěřili Jeho zázrakům. Řekl: „Jestliže mi nemůžete věřit, tedy věřte přece těm skutkům, neboť ony to jsou, jež vydávají svědectví o tom, kdo Já jsem.“ Ó, jak obdivuhodné.

Kdo vystoupil nejdříve? Mojžíš. Potom následovali napodobitelé. Tato velká pravda potrvá navždy, mezi tím správným a převráceným, neboť ti převrácení nemohou poselství přijmout. Oni nemohou přijmout nefalšované poselství Slova Božího.

Je mi jedno, kolika zázraky a znameními se mohl Jidáš prokázat – ještě dříve, než sestoupil Duch svatý o dni Letnic, zjevil svou barvu. Dábel může všechno napodobit, dokud nedojde na Slovo. On nemůže přijmout celé Slovo. Dopustí všechno, až třeba na jedno Slovo, ne němž záleží, jako u Evy. On je ale nemůže celé zmařit, neboť celé Slovo je tělo Kristovo. Pohleďte na Slovo pro tuto dobu! Nemohou nyní přijmout poselství, jak ani Jannes a Jambres nepřijali poselství Mojžíšovo. Nemohli to. Jejich skutky byly zjeveny, neboť oni nemohli poslechnout Bohem potvrzené Slovo poslané skrze Jeho pomazaného proroka.

Nemohli táhnout s Izraelem. Proč? Byli to denominační egyptské děti, které nemohly následovat Slovo. Kdyby to byli učinili, museli by opustit Egypt. Byli na Nilu spokojeni a nemohli ho opustit, ačkoli napodobili Slovo a konali, co konal Mojžíš; jejich nerozum však byl ještě před odchodem zjeven. Potom vylil Bůh Svůj hněv na ně. Tak je to i nyní. Dokáží udělat každý druh napodobení, tím však to pravé bývá jen oslaveno. Každé věřící dítě Boží ví, že je to pravda. Jasným pohledem vidíte skutky bláhového napodobování. Jsou-li vaše skutky pravdivým Slovem a vaší vírou potvrzeny, je tím zaslíbení Boží zjevováno podle původně napsaného Slova.

Ježíš řekl: „*Nečiním-li skutky Otce...*“ To znamená: „Nekonám-li skutky, které byly předpověděny v Písmu, že je budu konat, potom mi nevěřte.“ Jestliže se neděje v mém čase, v němž jsem přišel, co Mesiáš měl činit; jestliže věci, které Já konám, nejsou Bohem tak potvrzeny, jak to Slovo předpovědělo; jestliže můj život nečiní Slovo živým a neděje se, co bylo předpověděno, (Nezmeškejte toto! Ježíš chtěl říci: „Vy víte, co Mesiáš bude konat.“); jestliže napsané Slovo nebude Mnou zjeveno, pak to nejsem Já. Amen! Pak je nesprávné, co jsem řekl o této době, pak není pravda, co Jan o Mně svědčil. Nejsou-li to skutky Mesiáše, jež se dějí, potom nejsem Mesiáš. Jak stojí psáno: „Pán váš vzbudí vám proroka.“ Staletí minula od té doby, kdy vystoupil poslední prorok. „Jestliže to nejsou skutky, jež

jsou projeveny v mém přítomném životě a které Bůh zaslíbil, potom to nejsem Já. Jestliže však zaslíbené Slovo pro tuto dobu je Mnou potvrzeno, pak to jsem Já a přišlo k vám zaslíbení.“ Můžete vidět, že to nemůže být uděláno jasněji. Jde o zaslíbení.

„Jestliže v Mé službě je zjevováno zaslíbení oné doby“, řekl Ježíš, „pak to jsem Já. Jestliže tomu stěží můžete uvěřit, že to jsem Já, pak pohledte na ty skutky, jež jsou pro tento čas zaslíbeny. Pohledte na zaslíbené skutky. Jestliže každý ten skutek není Mnou naplněn, tak mi nevěřte, potom jsem vám řekl něco převráceného. Nemůžete-li mi věřit, pak se podívejte, co předpověděla Bible pro tento čas. Jestliže se to neděje, pak to nesouhlasí.“ Ježíš však řekl: „Já to jsem, jehož příchod byl zaslíben.“ Amen! Skutky, které byly pro onu dobu zaslíbeny, potvrzují Ho jako Mesiáše. Věříte tomu?

Nuže, bratři, dílo, které zaslíbil Ježíš Kristus podle Lukáše 17, 30, se musí před Jeho návratem naplnit. Svět musí být ve stavu, jako byl za Sodomy. Poslové museli vystoupit. Všechno muselo přesně souhlasit. Jestliže se to neděje, pak mi nevěřte, že jsem vám mluvil pravdu. Když se to však děje, pak věřte, že je to On. „*Ve dnech, kdy Syn člověka se zjeví.*“ Amen. Syn člověka bude zjeven v lidském těle, ve vás – v církvi – jak to tehdy bylo ve dnech Sodomy – zde stojící vyvolaná skupina věřící v zaslíbení Boží. Čest buď Jemu!

Skutky, které Duch svatý koná v této době skrze vidění, nikdy neselžou. Jeho zaslíbení nikdy nevynechají. Všechna apoštolská znamení, zaslíbená v Bibli, včetně Malachiáše 4, Zjevení 10:7, se naplňují; každým způsobem jsou dokázána, ba i vědou potvrzena. Kdybych vám byl neřekl pravdu, nemohly by se byly stát. Jestliže jsem vám ale řekl pravdu, tedy o tom vydávají svědectví. On je stále ještě tentýž, včera, dnes a tentýž na věky. Skrze to mocné ohlašování Jeho Ducha svatého bude Církev vzata. Kéž by jen tato víra – zjevení – padla do vašich srdcí neboť to je ta hodina.

Nyní se budeme modlit.

Věrný Bože, který jsi byl zjeven v těle v Ježíši Kristu, který jsi třetího dne podle Písma vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa, Ty jsi vyslal Svě uředníky do celého světa, aby učinili z jiných uředníky a řekl jsi: „Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří.“ Ó, Bože, Ty jsi dal letniční církvi této doby obnovení darů. Ó, Pane, tito mužové, z nichž někteří jsou přítomní a jiní, kteří po celém světě budou slyšet kázání na zvukových páskách, nechť poznají, že toto je vyvolání Nevěsty a nikoli nějaké poselství letniční církve. Letniční poselství bylo, aby byly Církvi navráceny dary. Toto nyní je vyvolání Nevěsty. Poselství, jaké přišlo předtím, než byla spálena Sodoma. Dej, ať to pochopí, věrný Bože. Věřím

Ti, neboť to bylo Tvým Duchem skrze Slovo Boží zjeveno a potvrzeno na celém světě. Pane, jistě to byla vždy menšina, která Ti vždy uvěřila. Ty jsi však řekl: „Neboj se, ty malé stádce, nebo se Otcí vašemu zalíbilo dáti vám království.“

Ó, Bože, modlím se, aby se lidé odvrátili od své rozumové úvahy, aby si nevšimli toho, co považovali za správné a hleděli do Písma. Jak jsem včera večer podotkl, ať zde lidé vědí, jako tehdy ta královna v království Babylonu, jež řekla: „Je zde muž jménem Daniel, který byl již v království otce tvého. On bude moci dáti výklad.“ Jeden, jako ti letniční otcové, byl v jeho říši. On dovedl zahnat všechnu pochybnost.

Nyní Pane, nech působit Ducha svatého, který je od Letnic činný v Tvé říši v čase Luthera, Wesleye, v čase Johna Smitha a Alexandra Campbella, až do tohoto věku. On je Rušitel veškeré pochybnosti a Zjevovatel všech myšlenek. ON rozptýlil veškerou pochybnost v lidech, kteří věřili v době Lutherově: „Spravedlivý z víry živ bude.“ Zahnal všechnu pochybnost ve dnech methodistického probuzení, aby byli posvěceni. Ve dnech letničního probuzení mluvili v jazycích. Ohlašování Ducha se dala božským uzdravováním, atd. Všechny pochybnosti v srdcích letničních věřících byly odstraněny. Avšak, ó, Bože, oni zformovali denominace. Vrátili se a přijali lidské ideje. Nyní však je Nevěsta vyvolávána, jak je to v Písmu zaslíbeno. Bylo to čteno před světem. Večer co večer to vidíme, jak se to uskutečňuje před našimi zraky. Ó, Bože, nechť veškeré pochybnosti jsou v srdcích lidí rozptýleny. Ať co nejrychleji vyjdou, aby prožili uzrání pod působením slunce spravedlnosti a byli vyzdviženi do nebeské stodoly, aby pleva mohla být spálena. Nechť jsou dnes sesbírání. Prosím o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Děkuji vám za pozornost. Bůh ať dále koná na vašich srdcích. Budeme se nyní modlit za nemocné a prosit je, aby přišli k podiu. Modlitební lístky byly rozdány, abychom mohli nemocné vyvolávat. Vidím zde zmrzačené lidi, kteří sem nepřišli dostatečně včas, aby mohli obdržet modlitební lístek. Není vám zapotřebí modlitebního lístku, ale potřebujete víru, abyste mohli být uzdraveni, jak jsem učil. Hleďte, je-li vám to zjeveno, stane se to. Jestliže vám to není zjeveno, mohli byste přijít do tuctu modlitebních řad a nepomohlo by vám to. To vy víte. Věříte tomu? Mohu se za vás na kolenou modlit a své ruce na vás vzkádat a olejem vás mazat a vše pro vás učinit, avšak jedině jestliže vám to Bůh z milosti zjeví ve vašich srdcích, že se to již stalo, ať jste v modlitební řadě nebo ne, pak se to přesto stane. Má-li někdo modlitební lístek a nemůže přijít dopředu, zdvihněte prosím ruku. Dobrá. Jen věřte!

Přichází jich více dopředu, než se očekávalo, to je však v pořádku. Zůstaňte nyní tiše stát. Budeme se za vás modlit, ať se kdekoli nacházíte.

Čekejte, až budete zvoláni. Nechtěli bychom, aby jich příliš mnoho stálo a způsobili by, že by posluchači neviděli. Bůh vám žehnej. Nyní se budeme modlit nad těmito kapesníky.

Drahý Bože, zde leží kapesníky, které jsou určeny pro nemocné a trpící. Právě jsme mluvili o víře, Pane. Vzpomínám nyní na Slova Bible: „Bojujte statečně o víru, která byla jednou provždy dána svatým“ a také na to, že brali od Pavla šátky a kapesníky, ne proto, že byl něco zvláštního, nýbrž proto, že lidé měli víru. Byli to mužové stejného založení jako my. Je napsáno: „*Eliáš byl člověk jako my a modlil se, aby přšelo na zemi.*“ Ó, Bože, on se modlil, aby lidé činili pokání. Ty jsi mu to zjevil, aby se za ně modlil a to způsobem, aby Tvé Slovo bylo naplněno. Bezpochyby jsi dal proroku vidění. Nejsem Eliášem, který byl vzat do nebe, avšak tentýž Duch, který byl v něm, stále ještě žije. Tedy se modlíme, drahý Bože, abys ráčil vyslyšet modlitby Svého lidu. Přiznej se, zatím co se modlíme nad těmito kapesníky, aby nemocní a trpící, jimž budou přikládány, byli uzdraveni.

Otče, poznáváme, že je to umírající generace. Stojíme před věčností. Svět zabloudil. Vraždy – již malé dívky jsou zhanobeny a rozsekány. Muži nosí vlasy jako ženy a ženy jako muži. Jsou zkažení. Lidé umírají. Svět leží v umírání. I církev je v umírání. Ó, Bože, přines život, ó, Bože – život víry. Zjev to těmto lidem, Pane. Mohu na ně jen své ruce položit a modlit se za ně, avšak Ty to jsi, který můžeš uzdravit. Ty jediný je můžeš uzdravit. Modlím se, abys to učinil, Otče, při jednom každém z nich. Dej to, zatím co vzkládám na ně své ruce a z celého srdce o to prosím; ve jménu Ježíše Krista, uzdrav tyto lidi. Amen.

Jestliže mě můžete ještě dobře slyšet, tedy zvedněte své ruce. Nutí mě to, abych viděl tyto lidi zde na nosítkách a pojízdných židlích, kteří neobdrželi modlitební lístek. Neznamená to však, že ti, kteří jej obdrželi, budou uzdraveni. Dokonce lidé ve shromáždění mohou být uzdraveni. Modlitební lístky neznamenají nic. Je to všechno závislé na jejich víře v Boha. Kolik jich to ví, že je to pravda? Jen vaše víra v Boha to způsobuje. Vy víte, že je to pravda. Nehledě k tomu, jak jste nábožní, jak dobří nebo zlí jste, jediné, jestliže milostí Boží je do vašich srdcí dána víra, jinak nebudete zdraví. Kolik jich to ví, že Bůh to již učinil? On to od té doby dokázal velkými zázraky a znameními. Stojíte v modlitební řadě, to však neznamená, že jste k tomu byli Bohem vyvoleni. Dostali jste jen modlitební lístek a jste proto zde.

S takovou vírou v Boha začal náš vážený bratr Gerholtzer před léty svoji službu. Věřil, že Bůh uzdravuje nemocné vírou. To se nikdy nezměnilo. V těchto posledních dnech však Bůh k tomu přidal ještě dary, jak to zaslíbil. Bůh to neučinil proto, že k tomu byl povinen, nýbrž proto,

že to zaslíbil. Cokoli On zaslíbil, musí učinit, neboť musí Své Slovo dodržet. A stejným způsobem to zaslíbil vám; můžete-li jen věřit, že se to stane. Nemůžete-li věřit, nestane se to. Já vám víru nemohu zprostředkovat, ani vy sami si nemůžete víru dát. Bůh vám ji musí dát. Věřit je dar Boží. Ne vaše víra, nýbrž Boží víra. Vaše rozumová víra může být dobrá, avšak jediné, přijde-li do vašich srdcí víra Boží, jinak se to nestane. Vaše rozumová víra to může přijmout. Setrvejte pevně na tom ve víře, dokud vám to Bůh v srdci nezjeví. Věřte prostě tak dlouho, až vám to Bůh zjeví.

Ptáte se: „Bratře Branhame, co to tu říkáš?“ Ano, tak to je. Bůh poslal proroka k Ezechiášovi, který mu řekl: „Nebudeš zdrav, tak praví Pán! Umřeš.“ Král Ezechiáš však obrátil tvář svou ke zdi a hořce plakal a Pán mu přidal ještě 15 let. Uprčlivě prosil, aby ho Pán vyslyšel. Král byl v oné době, politicky viděno, velkým mužem ve světě. Avšak prorok byl v očích Božích. Ten jeden byl králem podle vůle Boží, ten druhý prorok Boží. Zjevení se dostalo proroku, to víte a rozumíte tomu. Abyste to mohli pochopit, jak jsem to kázal z Pisma: „Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak to bude ve dnech, až se zjeví Syn člověka.“ Ne ve dnech, až se církev zjeví, nýbrž ve dnech, až se Syn člověka zjeví. Co znamená „zjeveno“? Je to oznámeno. To souhlasí. Zjevení! V těch dnech, kdy se Syn člověka zjeví, to bude jako za času Sodomy a Gomory. Souhlasí to?

Hleďte, co se tehdy stalo? Měli dva posly, kteří šli do Sodomy a Gomory, neboť tam byla ještě jedna skupina vlašných věřících. Tito oba poslové je svým kázáním vyvedli. Jeden však zůstal u Abrahama a jeho skupiny.

Nyní pohleďte, nikdy jsme neměli v historii církve nějakého universálního posla pro církev, jehož jméno by končilo na -h-a-m, až nyní. G-r-a-h-a-m má šest písmen, avšak Abraham měl sedm písmen. Universální církev, lidmi organizovaná, je označována číslem „šest“, číslem člověka a obdržela svého posla. Vystoupili mužové jako Calvin, Knox, Sankey, Finney a Moody, avšak nikdy to nebyl někdo s jménem končícím na -h-a-m. Nyní ho ale mají – posla Bohem poslaného, který je vyvolává tak mocně, jak může: „Vyjděte ven, čiňte pokání – jinak zahynete.“

Avšak pomyslete na to! Vyvolení, předurčení stáli pod Smlouvou – Abraham a jeho skupina měli také posla. Dejte pozor, co On činil. Dal jim znamení, neboť čas, kdy měl spadnout oheň, byl blízký. I nyní atomový oheň, hněv Boží, brzy spadne. Nuže, tento posel něco učinil. ON obrátil svá záda ke stanu, potvrdil zaslíbení a zjevil, že Sára pochybovala o tom, co On řekl. Zjevil, co ona myslela a ohlásil, co se stane. Souhlasí to? Řekl, že Syn člověka se v těch dnech zjeví stejným způsobem? Věříte, že je to pravda?

V neviditelném sjednocení Církve-Nevěsty s Kristem je ten Posel nyní zde. Je to Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i na věky. On mluví jen skrze Svě proroky. Bible to říká. „On nekoná nic, aniž by nezjevil tajemství Svě služebníkům Svým, prorokům.“ (Amos 3, 7). Tak to vždycky činil. Nikdy nemění Svůj plán. Pravý prorok může mluvit jen to, co mu řekl Bůh. Souhlasí to? Je to pravda.

Věříte tomu, že On mi může říci, co má ta paní, která stojí přede mnou, dříve než se k ní obrátím? Trpí rakovinou. To souhlasí. Je na jejích prsou. Nyní myslí na jednoho hochu. Trpí slabomyslností, je velmi nervózní a má komplikace. To souhlasí. Věříš tomu? Je to pravda. Věříš tomu nyní, že tvá víra to způsobila, která je zakotvena a že jsi to obdržela a budeš to mít? Tedy jdi a Pán Ježíš Kristus tě uzdraví. Věříte všichni z celého srdce?

Věříte, aniž bych se díval na tuto ženu, že mi Pán Ježíš může říci, co je její potíže? Kolik jich to věří? Vy víte, že jsem ji nikdy neviděl. Kdybych byl nezahlédl oděv, nevěděl bych, zda zde stojí muž či žena. Ach, kdyby jen mohla věřit. Věříš paní? Zde ta pacientka, věříš? Je-li tomu tak, pak zdvihni svoji ruku. Věříš-li z celého srdce, potom budeš mít to dítě, o něž Boha prosíš. Ty důvěřuješ, máš víru v Boha. Vidění neuzdravuje, nýbrž zjevuje tu nouzi. Jsou to skutky, které potvrzují víru v přítomnost Boží. Jeho Slovo je zjevené.

Tato žena požaduje rovněž něco velkého. Ne dítě, nýbrž chtěla by křest Ducha svatého. Řeknu ti, co musíš učinit. Jestliže zanecháš kouření cigaret, dá ti Bůh křest Ducha svatého. Jdi a věř tomu. Věříte vy všichni? Mějte víru v Boha.

Zde stojí muž, kterého jsem nikdy před tím neviděl. Neznám ho, má však bolest na prsou. Před nedávnem upadl. Tím to bylo způsobeno. Není odtud – přichází z Arkansasu. Je to kazatel. Jdi domů a kaž evangelium. Vidíte, ještě jsem na toho muže ani nepohlédl.

Tam stojí žena, kterou neznám. Nikdy jsem ji neviděl. Bůh ji zná. Jestliže mi On zjeví, co je její nouze, nebo něco o ní, budete všichni věřit? Tímto skutkem bude jen identifikována (prokázána) víra a Slovo, jež musím kázat, o čemž jsem vám dnes večer mluvil. Bůh to zjevil. Toto jsou skutky, které to dokazují. Potřebujete jen, abyste věřili, abyste byli uzdraveni.

Tuto ženu zde rovněž neznám. Zním ale někoho, jehož i ona zná, neboť ho vidím zde přede mnou stát. Má bolesti hlavy. Souhlasí to, paní? Věříš, že tě Bůh uzdraví? Jsi sestra Pearry Greena. To souhlasí. A nikdy ve svém životě jsem ji neviděl. Viděl jsem zde stát Pearry Greena a díval se na mne. Věříš? Nevím, kde je Pearry Green nyní. Věříš? Kolik máš

víry? Můžeš-li jen věřit, všechny věci jsou možné. Nemůžeš-li věřit, nic se nestane.

Dámo s šedivými vlasy, která tam sedíš a díváš se sem, věříš Bohu? Věříš, že Bůh mi může zjevit, na co nyní myslíš? Máš nádor na prsou. Věříš, že jej Bůh může vzít? To souhlasí. Měj víru a důvěřuj. Nuže, čeho se dotkla? Dotkla se lemu Jeho roucha jako ta žena v Bibli. Vy víte, že Bible učí, že On je Velekněz, který má soucit s našimi slabostmi. Souhlasí to? On je Velekněz a stojí zde. Lidé se ho nyní dotýkají.

Jedna štíhlá žena, která sedí tam, zdvihla svoji ruku. Nikdy ve svém životě jsem ji neviděl. Právě se něčeho dotkla. To bylo ono. Modlila se k Bohu. Má bolest na prsou a také žaludku. Bůh tě uzdravil, jen když tomu uvěříš. Musíš věřit. Všechny věci jsou možné tomu, kdo věří.

Daleko vzadu sedí muž, který se sem dívá. Trpí na astma. Věříš, pane, že tě Bůh uzdraví? Věříš-li tomu, Bůh tě uzdraví. Můžeš obdržet, oč prosíš, jestliže tomu věříš. Tam sedí jedna žena s šedivými vlasy, která se sem dívá. Věříš ze srdce? Dobrá, pak tě tvoje žlučnicková nemoc opustila. Jen když tomu věříš.

Co o tom soudíš ty zde na těch nosítkách? Věříš, že tě Bůh může uzdravit? Řekne-li mi tvoji těžkost, uvěříš Mu? Věříš-li tomu, opustí tě rakovina a můžeš jít domů. Proč nevstaneš a nevezmeš svá nosítka a nejdeš domů? Věříš tomu? Budete všichni věřit? Proč tak neučiníte právě nyní? Vložil Bůh víru do vašich srdcí? Zdvihněte všichni své ruce, jestliže Bůh nechal padnout víru do vašich srdcí. Budeme si navzájem vzkádat ruce zde v celé modlitební řadě. Položte neprodleně jeden druhému ruce na hlavu během toho, co Duch svatý působí. Ten muž zde vstal a běhá sem a tam a modlí se za ostatní.

Povstaneme všichni a vzdáme Bohu čest. Není již zapotřebí se dále modlit za jednotlivce. Ježíš Kristus se prokazuje jako tentýž dnes a tentýž na věky. Ať je vaše utrpení cokoli, jestliže Mu věříte, tedy povstaňte nyní, právě nyní a věřte.

Všemohoucí Bože, Bože Abrahamův, Bože Izákův, Bože Jákobův, sešli nyní Svoji moc a uzdrav tuto skupinu lidí právě nyní. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Budiž pochválen Bůh! Bůh vás žehnej.

*****

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1964-08-02
Skutky dokazují víru
CZ